ARBEJDET

ARBEJDERNES FRIGØRELSE MAA BLIVE DERES EGET VÆRK — 15 Øre.

No. 32 | Fredag d. 17. September 1937 | 2. Aarg

Koens Behandling

Kære Læser, bliv ikke forskrækket for Overskriften! Endnu er „Arbejdet" ikke blevet agronomisk Tidsskrift.

Men da vi frem for alt ikke er Organ for et eller andet gold politisk System, men for det levende Menneske i Arbejderen og hans Hustru, saa kan det hænde en stakkels Blækfordærver, at han falder for Fristelsen til ogsaa at tænke paa de levende Dyr og gøre Sammenligninger.

Og hvorfor ikke imellem tænke paa Koen, det mest betydningsfulde Dyr for det menneskelige Samfunds Udvikling helt fra det primitive Stammesamfund og til i Dag, hvor den spiller en mægtig Rolle i vort moderne Samfunds Husholdning.

Altsaa foreløbig lidt om Koens Behandling.

Jeg har virkelig selv oplevet det en Foraarsdag, at man ud fra en Hedebondes elendige Stald slæbte en endnu mere elendig Ko, der knapt kunde støtte paa Benene, fordi den havde halvsultet paa sparsomt vissen Lyngtop hele Vinteren.

Nu skulde hun ud paa det første spiregrønne Græs og æde sig lidt Mælk igen i det slatne Yver.

Jeg talte med Manden. Han var lige saa knokkelfattig paa Kød og Penge som hans arme Ko — og saa var han skrap konservativ.

Ikke Tale om Forandring i Koens Behandling. Saaledes havde hver eneste Ko været hver eneste Foraar her paa Ejendommen baade i hans Fars og hans Tid, og han vilde blæse paa alle disse nymodens Paafund med disse laskefede Iiyr, der aad for mere, end man kunde „strippe" i Spanden igen.

Nej, ikke Tale om! — Farvel med ham og hans økonomiske Ko.

Men de 99,99 % af Danmarks Bønder har lært det bedre. Koen bliver fodret efter alle Videnskabens Udregninger i Foderenheder og Vitaminer og Kulhydrater og Æggehvidestof, alt nøje beregnet i Udgift for Mælk med Fedtprocent og gode Tillægskalve, afgivende det størst mulige Udbytte.

Og nu er Turen kommet til Danmarks Arbejderkvinder.

Det er selve Steincke, der staar for den Historie.

Danmark er ikke gode [illegible] paa at undgaa den [illegible] denkelig og da er [illegible] ligt at tænke paa mere end Tillæg!

Vi maa absolut have mere flere Fødsler — mange flere Børn.

Thi med en saa genial Sociallov som denne geniale Mand har skænket det danske Samfund, kan det altid betale sig for Kapitalismens Bønder at holde meget Tillæg — en stor industriel Reservearmé til at øse Arbejdernes Fordringer ned.

Og saa ledes genial er denne Idé, saalænge Arbejderne selv underholder de Arbejdsløse med høje Kontingenter og opskruede Varepriser.

Ja, er det ikke genialt at Arbejderne smeder sine egne Lænker at de baade fabrikerer og underholder Reservearméen.

Derfor flittig i Barselsengen med jer Arbejderkvinder, flere Børn, mange Børn — et Vrxl af Tillæg til Reservearméen.

Men stop nu, skal Koen bare føde Kalve?

Nej — hopla vi lever, Mælken, som Kalvene skulde have, den tager skam Borden — og sælger baade Kalvene og Mælken!

Den er der dobbelt Profit i.

Men Hr. Steincke har skam ogsaa Forstand paa moderne Behandling af Koen — Kapitalismens Malkeko!

Det er skam ikke Meningen, at de smaa Menneskekalve skal have Modermælken.

Saasnart Moderen har rejst sig **fra Barsellejet, skal hun ogsaa** „strippes" — paa Kapitalismens Maner.

Den udviklede Teknik overflødiggør efterhaanden den maskuline Arbejdskraft, kapitalen har mere og mere Brug for kvindens mindre betalte Arbejdskraft.

Derfor paa Fabrikerne med jer unge Arbejderhustruer, hvor I gør en mandlig Forsørger — maaske inditekte jer egen — arbejdsløs, eller hvor I som Masse lidt efter lidt presser Lønnen ned i et Niveau, hvor baade Mand og Hustru skal arbejde for at holde Hjemmet oppe.

Men for at I kan gennemføre denne kvaltfulde historiske Proces, baade at være Fødemaskiner for Kapitalismens Reservearmé og samtidig blive udbyttede i Industrierne, saa maa der gøres noget ekstraordinært.

Derfor er de demokratiske Mirakeldoktorer ved at bygge Baase til de smaa Menneskekalve. Disse Baase skal have fine Navne som Asyler, Børnehaver og Plejehjem og Frindshjem og hele Hurskaver at „Graffenmiker" staar allerede og luter [illegible] paa Pladserne som Dagens Kalvevogtere — medens du

To refrænger

Jokkende jasende
svedende masende
trimler i rundt
Projekterernes skær
spiller i sjøjktøj
og gnubbende knær

Hvileløst flakkende
pludrende snakkende
aandløst og fladt
„ska vi nappe en ol?"
vatbuster sværmer
som lyssvimle møl

Danserne gynger bedt,
sangeren synger et
kælent refræng
kom og elsk mig i nat,
evigt og altid
ska du vær' min skat!

krig — krig — krig — krig!!!
Det knitrer fra luftskyts
det hyler og suser
hør — krigsdøden hvæser
hør — bloddjævlen snuser!
Og hobes sammen
i skælvende dynger
Slagmarken synger
livets farvel.
Dræb — slaa ihjel!!

Huuiii ... huuiiiiii ...
Granaterne hvisler,
mens giftgassen dræber
og dødskampen vrænger
de gassvulne læber.
Bomberne flænser
i solbrune lemmer.
Vanvidets stemmer,
dødshule skrig —
forbandede krig!

Disse arme der har krystet
disse kroppe der har raset,
er di samme, der blir flænset
under larvetanken maset.
Disse læber der har nynnet
paa di hulkende refrænger
er di samme røde læber
som den grønne gas forvrænger
Og de lig granater slynger
sammen, blodigt vanvid, tavse dynger
har engang i varme klynger
jokket rundt til melodien
Vil du elske mig i nat ...

Slagmarken synger
sit eget refræng
livets farvel
DRÆB — SLAA IHJEL!!!

— *halfdan*

Dommen i Silkeborg-Sagen

En moralsk Sejr for „Arbejdet"

Som vore Læsere erindrer anlagde Kontorassistent Rich. Jørgensen ved Socialkontoret i Alderslyst ved Silkeborg Sag mod Red. Chr. Christensen, fordi denne i „Arbejdet" bl. a. havde beskyldt ham for følgende tre Forhold:

1. At Jørgensen i et Tilfælde til egen Fordel havde købt en Stenvase med offentlige Midler (Kødkort).

2. At han i et andet Tilfælde havde misbrugt offentlige Midler ved at udlevere ca. 60 Kødkort til de Arbejdsløses Udvalgs Formand for at faa ham til at angive en kammerat.

3. At Jørgensen var mødt „dødddrukken" ved en Regnskabsopgørelse paa Arbejdsmændenes Fagforeningskontor, hvor han repræsenterede Socialkontoret.

Ved Underretten i Silkeborg blev alle tre Anklagepunkter dømt ubeføjede [illegible] døde og magtesløse.

Red. Christensen idømtes en Bøde paa 300 Kr. (20 Dages Hæfte) samt 200 Kr. i Sagsomkostninger til Jørgensen.

Red. Chr. Christensen appellerede denne Dom til Vestre Landsret i Viborg, hvor Christensen selv førte sin Sag.

Den 7. August faldt Dommen ved Landsretten og den gik ud [illegible]

Det kunde ikke anses for bevist [illegible] at det var paa Socialkontorets Vegne at Jørgensen optraadte paa Arbejdsmændenes Kontor og ligeledes var Udtrykket „døddrukken" for stærkt, selvom det maatte anses for bevist, at han var beruset.

For dette blev Red. Christensen derfor idømt en Bøde paa 60 Kr. (5 Dages Hæfte).

Derimod maatte det anses for bevist, at *Jørgensen havde misbrugt offentlige Midler baade med Hensyn til Køb af Vasen og de ca. 60 Kødkort!*

Udtra disse Forhold blev Kontorassistent Jørgensen dømt til at betale Red. Christensen 200 Kr. i Erstatning for Sagens Omkostninger.

Kriminel Anmeldelse.

Ved denne Landsretsdom var der Grundlag for at rejse Kriminelsag mod Jørgensen dels for *Misbrug af offentlige Midler og dels for falsk Forklaring for Retten* — altsaa en meget alvorlig Sag for Jørgensen.

Men selv om Jørgensens Optræden overfor de Arbejdsløse i flere Tilfælde har været af en Beskaffenhed, der ikke opfordrede til Hensynsfuldhed mod ham, og selv om hans hele Optræden i dette Sagsanlæg i højeste Grad kunde opfordre til alvorlig Repræsalie, har vort Blad dog frafaldet enhver yderligere Forfølgelse af Sagen.

Vi har før paapeget, at Jørgensen i sin Opførsel overfor de Arbejdsløse kun var et altfor villigt Redskab for de Magter, der stod over ham.

Vi har videre sagt, at han en Dag vilde høste *den bitre Løn* for dette „Arbejde".

Denne Dag er nu inde for ham. Han kan nu fundere over, hvad „*Tak*" han fik for at „ordne" de Arbejdsløse for de Herrer, der ikke selv ønskede at tage Ansvaret.

Jørgensen er for altid fjernet fra Socialkontoret — en Plads han ikke egnede sig til — og dette er Straf nok til ham!

Et mere værdifuldt Resultat.

Vi har dog opnaaet et større Resultat gennem vor Kampagne.

Socialkontoret i Alderslyst har nu lært, at det alligevel er bedst *at behandle de Arbejdsløse hensynsfuldt og menneskeligt.*

Dette var Motiv og Maal for vor Kamp, og dette har vi opnaaet.

Saalænge Socialkontoret opfylder dette rimelige Krav, skal det selvfølgelig have Fred for os.

Og det er vort Haab, at Socialkontorets ansvarlige Ledelse nu har lært, at denne Fred er bedst baade for dem selv og Kontorets Virksomhed.

[illegible] strippes for Blod og Nervestof af den udbyttende Industrikapital.

Kære Klassesøster, maa du ikke føres til Taarer over den sociale Omsorg for dit Velfærd i din nye Dobbeltrolle som Fødemaskine og Industrislave?

Ja, Danmark er i Sandhed et ædelt Landbrugsland, hvor den økonomiske Videnskab efterhaanden [illegible] Menneskenes Verden.

[illegible]

Saaledes forvandles det stolte Menneske lidt efter lidt til et Arbejdsdyr.

F. G.

Steinckes Brigade

[illegible]

Hallo! Hallo!

Spanien her Spanien her

Arbejder og Arbejderhustru! Vi kalder paa dig! Reserver Onsdag Aften d. 22. ds. Denne Aften forevises „Arbejderkvindernes Oplysningsforening" den gribende Film „Spanien i Flammer". Red. Ole Winding, der selv har opholdt sig i Spanien og Red. Chr. Christensen, der hver Uge gennem Rapporter direkte informeres om Forholdene dernede, vil i korte oplysende Taler sammen med Filmen belyse det største Folkedrama, der har fundet Sted i Europa siden den store Verdenskrig.

Kom selv, og agitér blandt Venner og Kammerater om at tage Del i denne enestaaende interessante Aften.

Se Annoncen.

Næste Numer

af „Arbejdet" vil bl. a. indeholde en stor Artikel om **de ulovlige Strejker og Ansvaret** for disse. Ligeledes vil **40 Timers Arbejdsugen** blive belyst i en Sammenligning mellem Udlandet og Danmark. Endelig vil Bladet indeholde en opsigtsvækkende Artikel af en Arbejder, der har arbejdet 6 Aar i „Sovjet-Unionen" og som fortæller om Arbejds- og Livsforholdene og Diktaturet derovre.

De Gamles Paradis

Under Verdens bedste Sociallov

Under megen Snak og Diskussion blev i sidste Rigsdagssamling vedtaget en Forbedring af Invalide- og Aldersrentesatserne. Som sædvanlig blev Sagen slaaet op som et mægtigt Fremskridt med mægtige Millionbeløb til Sikring af de Gamles Alderdomsdage.

Endelig blev Loven udskreget som et nyt Led i Kampen mod Arbejdsløsheden, idet Retten til Aldersrente blev sat ned fra 65 til 60 Aar, saaledes at en Mængde 60aarige Arbejdere paa Grund af den forbedrede Understøttelse vilde ophøre med at arbejde og

Fortsættes Side 4.

Til »Arbejdets« Abonnenter og Læsere

Naar vort Blad ikke er udkommet i August og første Halvdel af September, skal det aabent erkendes, at dette skyldes Mangel paa Midler til at udgive det for.

Til Trods for at vort Salgsoplag steg fra Kvartal til Kvartal, og at Bladets ugentlige Underskud systematisk dalede, saa kunde trofaste Kammeraters opofrende Støtte ikke forhindre, at det samlede Underskud fra de 77 Numre, vi havde udgivet efterhaanden voksede til en Gældsbyrde, Bladets Administration ikke kunde bære.

Ved en hensynsfuld Ordning med Bladets Kreditorer, og ved at F. S. Medlemmer offervillige har paataget sig en stor Byrde ved Afviklingen af Bladets Restgæld, er Bladets fortsatte Udgivelse nu sikret.

Men vi undlader ikke at gøre opmærksom paa, at Bladet selvfølgelig endnu vil faa et ugentlig Underskud. Derfor henstiller vi til alle Kammerater, Meningsfæller og sympatiserende Venner om efter Evne at støtte Bladets økonomisk med Bidrag, saaledes at vi ved fælles Opofrelse kan hjælpe Bladet frem til det økonomisk kan bære sig selv.

Giver vi alle efter vor Evne, kan vi gøre dette.

Endelig beder vi vore Abonnenter om Undskyldning for, at vi meget mod vor Vilje har maattet narre dem for disse Numre i Juli Kvartal. Og vi henstiller til dem alle om at fornny Abonnementet til 1ste Oktober, saaledes at de ogsaa gør deres til at „Arbejdet" bæres frelst over alle Vanskeligheder.

København i September 1937.

„Arbejdet"s Kontrolkomité.

Syndikalismen og Aandens Arbejdere

X

Det var umuligt under den kritiske Gennemgang af de forskellige Fag indenfor Aandens Arbejdere ikke at røbe Dele af de Krav, Syndikalismen stiller til alle Arbejdere, altsaa ogsaa til Aandens Arbejdere.

Lige saa lidt som vi kunde undlade at anklage den enkelte Aandsarbejder for ensidig egoistisk Eksistensmoral, kunde vi undlade at kritisere hans faglige Organisationer for samme Forhold. Og i samme Udstrækning maatte vi rette Anklagen om asocial Optræden til Fordel for det udbyttende Borgerskab i Stedet for at tjene selve Arbejdet — det nyttige Samfundsarbejde — der ene bærer Samfundet, Menneskemassernes Liv og Kultur.

Vor Kritik maatte forme sig saaledes, saa sandt som al positiv Kritik maa bære Formaalet i sig selv.

Og Formaalet for vor Kritik er Syndikalismens Maal.

Forudsætningen for at forstaa de Krav vi har stillet til Aandens Arbejdere er, at man forstaar, hvad Syndikalismen vil — hvad dens Maal er.

Hvad er Syndikalismens Maal?

Syndikalismens Maal er at ophæve alle Klasser.

At ophæve enhver Form for Ejendom over Jord og Arbejdsmidler og derved hindre, at enkelte Mennesker — eller Klasser af Mennesker — at gøre sig til Herre over Menneskenes materielle og aandelige Behov og misbruge dette Herredømme til at tilegne sig andre Menneskers Frembringelser uden at yde nyttig Gentjeneste derfor.

Kort og godt: alle Mennesker skal efter Evner og Anlæg yde sin Part i Samfundsarbejdet og derved sikres at nyde efter sit personlige Behov.

Kun derved sikres hvert enkelt Menneske det største Maal af personlig aandelig Frihed og social Mulighed for den Livslykke, der er alle levende Skabningers Trang.

Forudsætninger for Maalets Virkeliggørelse.

Forudsætningerne for Virkeliggørelsen af Syndikalismens Maal er mangfoldige og vidt forskellige.

Men i denne Forbindelse sondrer vi, eller rettere afsondrer vi de ydre historiske Procesafsnit i Kapitalismens Undergang, den store historiske Proces, vi staar midt op i, med vanvittige nationale Konkurrencekampe og Oprustninger og endnu mere vanvittige Millionslagterier, hvor Bølge paa Bølge af Millioners Blod skal mætte Jorden til Systemets sidste sammenbindende Kræfter er slidt op, og hvor en efterblivende Menneskehed staar i Ruinerne og skal grunde et nyt System som Grundlag for Slægtens fælles Eksistens.

Vi affejer i denne Forbindelse enhver negativ Diskussion om denne historiske Proces, dens Eksistens og Forløb.

Denne Proces er for os Syndikalister ikke en *Betingelse* for Virkeliggørelsen af Syndikalismens Maal, men en faktisk tilstedeværende *Forudsætning,* hvis Fuldbyrdelse er afgjort i Produktivkræfternes mægtige Udvidelse, der nu Dag for Dag presser det kapitalistiske Tilegnelses- og Fordelingssystem i Kvas.

Menneskene kan forlænge deres Lidelser under Systemets indre Sammenbrud ved at kæmpe for dets Bevarelse, ved at kæmpe for Nationen, ved at kæmpe for Fascisme eller Demokrati, ved at kæmpe for Privat- eller Statskapitalisme eller andre ydre Former for Systemet, men dets Sammenbrud kan de ikke hindre. De kan dø sammen med det, men ikke redde det ved nok saa meget Blod.

Her staar vi Syndikalister følelsesløse afklarede. Vi vil myrde dette System indvendig fra, ikke ved negative Deklamationer om en forbedret Menneskehed, ikke ved passifistisk Sørgesang over „Kulturens Undergang", men ved at opbygge de Samfundsorganer, der indeholder Fornuftens Mulighed i sig for at danne det nye Samfunds Struktur.

Idet vi fastslaar, at Forudsætningen for vort Maal er det gamle Samfundssystems eget indre Sammenbrud, og at dette Sammenbrud er under voldsom Udvikling, vender vi os til

Betingelserne for Syndikalismens Maal.

Her afviser vi enhver Form for Sentimentalitet. Vi tager Menneskene som de er.

Her stiller vi os uden Betænkning paa Karl Marx' Standpunkt, naar han siger, at Arbejderne vil afskaffe Klassesamfundet og Udbytning alene af den Grund, at de ikke kan finde en anden Klasse at undertrykke og udbytte.

At der ikke under Sammenbrudets sidste Facer eller efter disse findes nogen historisk Mulighed for nye Klassedannelser er en af Syndikalismens Forudsætninger.

Saa sandt som Kapitalismens sidste Forsvarsorganisation er den nationale og i sidste Instans „den totalitære Stat" med sin Magt over den kapitalistiske Produktions- og Omsætnings-Organisation, vil disse historiske Organer blive knust i Sammenbrudet.

Og vil disse Stater ikke fuldstændig knuse hinanden indbyrdes i Krigene, saa vil de af disse blive saa utaalelige og umulige som Organer for Massernes Eksistensmuligheder, at disse vil rejse sig i Oprør og udslette deres Eksistens.

Men bag Oprørets blinde, nedbrydende Raseri staar Spørgsmaalet for os Syndikalister roligt og klart: om der i dette Sammenbrud af de gamle kapitalistiske Eksistensorganer i Samfundet findes andre Organer, der paa et mere holdbart og afballanceret Grundlag i Sammenbrudets Virvar, kan tages i Brug for Organisering af Fremstillingen og Fordelingen af Menneskenes fysiske og kulturelle Behov.

At disse Organer findes, og at de er brugelige for sin historiske Opgave er en af de vigtigste Betingelser for Virkeliggørelsen af Syndikalismens Maal.

Og disse Organer findes i de alt eksisterende Interesseorganisatio-

Fortsættes Side 4.

Vore fortsatte Romaner

Vi har før maattet staa for mange drøje Vitser for „Arbejdets" lange fortsatte Artikler — fortsatte Romaner" — blev de betegnet og med mange andre Kælenavne.

Vi stakkels „Griflere" ved „Arbejdet" blev til Tider helt bedrøvede over Tidens manglende Forstaaelse overfor vor ulykkelige Trang til grundig at belyse et Spørgsmaal.

Nu da „Arbejdet", grundet paa „tørre Lommesmerter", maatte tage en Hvilepavse, var egentlig vor eneste Glæde i denne „Arbejdsløshed", at nu slap da vore arme Læsere for disse fortsatte Romaners tilsyneladende svære Lidelser.

Vi maa derfor tilstaa, at det i de sidste 2 Uger, hvor det blev mere og mere klart, at „Arbejdet" skulde ud igen, har forbavset os noget, at netop de allerværste „Vitsmagere" var de første, der meldte sig med Kravet om, at de fortsatte Romaner absolut skulde fortsættes naar Bladet nu kom.

At Verden er fuld af Selvpinere har vi længe været klare over, men at vi havde dem saa nær paa Livet overraskede os.

Men vel, saa fortsætter vi med Plagerierne, baade med „Aandsarbejderne" og „Demokrati og Fascisme".

Plageaanden.

Hipa-Jensen hos Skotøjsarbejderne

Da jeg erfarer, at forhenværende Skotøjsarbejder, nuværende Sekretær i „Hipa", Hr. Otto Jensen, i denne Tid optræder ved Skotøjsarbejdernes Generalforsamlinger som Advokat for den borgerlige Moderation og dens uduelige Varetagelse af Forbundets og Medlemmernes Interesser, vil jeg hermed give Københavns Skotøjsarbejdere nogle personlige Oplysninger om denne Mand.

Jeg har kendt Otto Jensen fra han var ganske ung og kan bekræfte, at hans Forstand er lysende Intelligens.

Fra han var ung tilhørte han den radikale og senere revolutionære Fløj indenfor Arbejderbevægelsen.

Og hans revolutionære Overbevisning var ikke af den letkøbte Art, som mange af de Renegaters, den revolutionære Bevægelse har haft den Sorg at aflevere som ledende Pampere og Levebrødsmænd indenfor den reformistiske Retning.

Nej, Otto Jensens revolutionære Overbevisning var posetivt logisk underbygget. Han var fuldt fortrolig og forstaaende overfor Marx's videnskabelig Udredning af den kapitalistiske borgerlige Økonomi.

Han var og er fuldt fortrolig med Lønarbejderklassens for al borgerlig Islet udrensede Løn- og Klasseinteresser. Han, bedre end nogen anden samtidig socialdemokratisk Docent herhjemme, er fuldt klar over, at al Reformisme er et umoralsk Forræderi mod Lønarbejdernes sande og dybeste Interesser. Han, bedre end nogen anden i det Selskab han nu tjener, ved klar Besked om, at det er et skamløst Forræderi at sælge Fagbevægelsens Aktionsfrihed til Staten, saa sandt som denne af Fødsel, af Vækst og Afhængighed kun er og kan være et Magtredskab for den udbyttende Kapital.

At de øvrige Talsmænd for Moderationen hos Skotøjsarbejderne virkelig mener, hvad de siger, det betvivler jeg ikke. De er ikke videnskabeligt uddannede Socialister og derfor selv Ofre for Uvidenhedens Daarskab i Klassekampens indviklede Problemer.

Men dette gælder ikke Otto Jensen. Hans Forsvar for Moderationen er mod bedre og sand Viden.

Naar jeg saa bestemt kan hævde dette, er det ikke blot fordi jeg indgaaende kender Otto Jensens socialistiske Opdragelse, men fordi jeg af ham selv personlig er gjort bekendt med hans Motiver til at gaa over og tjene Reformismen.

Inden dette skete, betroede han mig sine Motiver dertil.

Han erklærede, at han den Gang sad ude i en ussel Træhytte i Utterslev og halvsultede med Hustru og 2 Børn. Dette var han træt af. Han kunde ikke ernære sig ved sit Fag som Skotøjsarbejder, men hvis han gik over til Moderationen kunde han og Familie faa det godt.

Han spurgte mig, hvad jeg mente derom.

Jeg svarede ham, hvad jeg altid har svaret paa det Spørgsmaal: **Kan en sand og oprigtig Revolutionær ikke leve paa sine Idéer, saa maa han leve ved Siden af dem, som Mand og Menneske kan han ikke leve imod dem.**

Otto Jensen blev skuffet over mit Svar. Kort Tid efter solgte han sine Evner til Moderationen i Modstrid med sin indre Overbevisning, men til Fordel for sine personlige, materielle Interesser.

Jeg, der engang havde ham personlig kær som Kammerat og personlig socialistisk Intelligens kunde, hvor bedrøveligt et hvert moralsk Livsforlis end er, forsonende se paa ham saalænge han forblev som Docent paa Roskilde Arbejderhøjskole, men fra den Dag han solgte sine Evner til Løgnecentralen „Hipa", da maatte ethvert Hensyn vige, enhver forsonende Følelse vende sig til den dybeste Foragt.

Paa Grundlag af mit personlige Kendskab til Otto Jensens Intelligens og Kundskab og ikke mindst paa Grundlag af hans Motiver til at forsvare Moderationen og dens Forræderi mod vor Klasse, vil jeg offentligt advare Skotøjsarbejderne mod at tro, hvad Otto Jensen siger, thi han tror det ikke selv!

København i September 1937.
Chr. Christensen.

DIKTATUR

Diktatur og dikta — andet Skidt,
nu skal alle Taaber holde Trit —
bag en Sabel — Fandens Rumperidt,
som jo nok kan bluffe Mængden lidt.

For, at tænke selv — kan volde Mén,
blot man ønsker sig et nyt System —
gaar det straks mod Fangemurens Sten,
man faar Kugler i sit Pandeben.

Men, nu bort med Klikens Umoral —
Statens Voldstaktik og dumme Pral,
der — trods højt i Kurs ved Krudt og Knald —
dog, som Neros Daarskab faar sit Fald.

Carl Ohlrich.

Flæsk og Storke

En Vinterdag Karlen kom ind til Middagsbordet, stod der to store Fade Kartofler, men hverken Kød eller Flæsk.

„Ja, vær saa god at ta' Flæsk til", sagde Bonden sindig og pegede paa det ene Fad Kartofler.

„Det Flæsk kalder jeg Kartofler", svarede Karlen.

„Hvis du ikke siger, det er Flæsk", sagde Bonden, **saa kan du rejse med det samme!"**

Karlen sad lidt og saa paa Bonden, saa sagde han **„Siden det er Vinter og sløjt om Arbejde, og du siger, det saa bestemt, saa maa jeg vel sige, det er Flæsk, men jeg vil ha' Lov at sige, at det er meget magert Flæsk!"**

„Ja, det maa du vel ha' Lov til", smaagrinede Bonden.

Da det travle Høslet kom og Karlen og Bonden gik i Engene og slog Græs, fløj den første Sværm Stære over Hovedet paa dem.

Karlen standsede Huggene og pegede op paa Stæreflokken, idet han sagde: **„Sikken en Flok Storke!" „Det er ikke Storke"**, sagde Bonden, **det er jo Stære".**

Hvis du ikke siger, det er Storke, saa smider jeg Leen med det samme", var Karlens rappe Svar.

Bonden stod lidt og saa paa Karlen, saa sagde han: **„Siden der er travlt saa maa jeg vel sige, det er Storke,** men jeg vil **ha' Lov til at sige, at det er meget smaa Storke".**

„Ja, det maa du vel ha' Lov til" smaagrinede Karlen og fortsatte Arbejdet.

Javel Kammerat, det er Historien om hvem der er stærkest, naar der er lidt eller meget at bestille.

Men den har en lille Brod.

Medens Bonden tog en Gevinst hjem ved at give Karlen Kartofler for Flæsk, saa nøjedes Karlen med en **Indrømmelse, som ikke gav ham nogen Fordel.**

Den Karl minder forbandet om vor Klasse.

Fagforbundenes forgyldte Raadenskab

Organiseret Skruebrækkeri og Festgaver fra Udbytternes Organisationer

Har Arbejdsmændenes Strejke hos Millionfirmaet „Burmeister & Wain" ikke gjort anden Nytte, saa har den overfor den tænkende Del af Arbejderne tilvejebragt et uomstødeligt Bevis for, hvor dybt sunkne i Magtesløshed og moralsk Usselhed vore Fagforbund nu er blevet.

Hos Burmeister & Wains Arbejdsmænd staar vi overfor en Arbejdergruppe, hvis daglige Virksomhed ikke blot som et ofte snavset Arbejde slider meget paa Tøjet, men i høj Grad slider baade paa Muskel og Nervestof.

Saa uomstødelig denne Kendsgerning er, saa er det lige saa afgjort og uimodsigelig, at disse Arbejdere blev og bliver aflønnet med skændige lave Lønninger helt ned til 50 Kr. pr. Uge.

Skændigheden i dette Forhold er for alle hæderligt tænkende Mennesker uden for al Diskussion, thi alle saadanne Mennesker vil ikke bestride, at en Ugeløn paa 70 Kr. er det Minimum af Indtægt en københavnsk Arbejder skal have, om han skal kunne give Hustru og Børn en blot nogenlunde Lejlighed, en blot nogenlunde Ernæring og skærme dem mod Kulde ved Tøj og Brændsel og svare Kontingenter, Skatter osv., i det hele svare hver sit paa hæderlig Vis.

Alle hæderligt tænkende Mennesker er derfor enige om, at disse Arbejdsmænds Løn baade er uhæderlig og skændig *lav!*

Hvem kan man mest anklage?

I Anledning af Strejken har det ikke — selv i den borgerlige Presse, f. Eks. „Politiken" — manglet paa „Anklager" mod et Millionfirma, der bød sine Arbejdere saa lave Lønninger.

I „Soc.-Dem." er denne Anklage blevet bitre Bebrejdelser.

Vel, alt dette har fundet Sted; men maa vi paa Grundlag af al Erfaring fra Arbejdernes faglige Kampe spørge om, hvad Nytte disse Bebrejdelser er til?

„Soc.-Dem."s faglige Medarbejder kunde —, ogsaa ifølge hans egen Overbevisning, *hvis han har en saadan mere?* —, lige saa godt gaa ind og holde indignerede Taler til „Hesten paa Kongens Nytorv", som at bebrejde den moderne Aktiekapitals Repræsentanter de lave Arbejderlønninger. Resultatet vil blive det samme!

Sandheden er ogsaa den, at disse „bitre Bebrejdelser" faktisk ikke er vendt mod Udbytterne, men adresseret til den tilbagestaaende Del af Arbejderne, der endnu tror paa „*Føleri*" i Lønkampen!

Men for den tænkende Del af vor Klasse gælder dette naive Luskeri ikke. For disse Arbejdere er det forud en afgjort Sag, at Aktieselskaberne ikke betaler Arbejderne en eneste Øre mere i Løn, end de tvinges til.

Men skal der endelig rettes Anklager mod nogen i Anledning af denne skændige lave Løn, hvorfor da ikke rette dem mod det Fagforbund, der modtager disse Arbejderes høje Kontingenter for at varetage deres Interesser og, som notorisk har *underskrevet paa, at disse skændige Lønninger skal være gældende!*

Her er virkelig Grund til at rette bitre Anklager, thi Fagforbundet ikke blot paastaar, at det er Arbejdernes Ven og eneste rette Repræsentant overfor Udbytterne, men det tager tillige sin gode Betaling af Arbejderne for, at varetage deres Interesser.

Og denne godt betalte „*Ven*" af Arbejderne har altsaa selv *underskrevet* og *godkendt de skændige lave Lønninger!*

Her er virkelig *saglig* Grund for bitre Anklager!

Raaddenskaben i realistisk Belysning.

Arbejdsmændene begrunder deres Strejke med det moralske uangribelige Argument, at de ikke kunde forsørge deres Familier med de skændige lave Lønninger!

Denne dybe moralske Begrundelse har ingen vovet at rokke ved!

Men saa har man til Gengæld kastet sig saa meget mere over den juridiske Side af Sagen.

Det er jo blevet saaledes i den Dekadence, det offentlige Liv er nedsunket i, at Moral og Jura er to vidt forskellige Begreber.

Paa den ene Side erkendte man, at Arbejderne ikke kunde leve for den Løn, de fik, men paa den anden Side skulde de alligevel fortsætte med at arbejde for denne Løn, da „*de selv*" havde underskrevet paa dette i Overenskomsten!

Denne sidste Paastand har intet med saglig Sandhed at bestille. Det er et spidsfindigt Postulat, der nærmer sig den absolutte Løgnagtighed.

Sandheden i dette Forhold er, at disse Arbejdsmænd betaler „Dansk Arbejdsmands Forbund" for at varetage deres Løninteresser, og at dette Forbunds Ledere —, har bundet dem til den skændige lave Løn.

Det er en Kendsgerning, at disse Arbejdsmænd netop ved at staa som Medlemmer af Forbundet *er berovet enhver Adkomst til Indflydelse paa deres Løn og Arbejdsvilkaar!*

Dette Forbunds Love indeholder ganske rigtig Bestemmelse om Urafstemning, men da Forbundets Ledere sidste Gang saa, at Afstemningen gik ud paa at forkaste de skandaløse Arbejdsvilkaar, Overenskomstforholdene bød paa, fratog de — under et søgt Paaskud om ringe Stemmedeltagelse — Medlemmerne denne Ret og „besluttede" ved „kompetent" Forsamling, at de usle Lønninger skulde gælde.

Paastanden om, at disse Arbejdsmænd selv har indgaaet paa deres usle Lønninger er *derfor fuldstændig falsk!*

Paa dette *falske* Grundlag dømte Voldgiftsretten dem personlige Bøder for Overenskomstbrud.

Men Betingelserne for, at denne umoralske Domfældelse kunde finde Sted, var, af en endnu værre Beskaffenhed.

Retslig set kan der ikke herske Tvivl om, at den Forbundsledelse der faktisk, — uden at spørge Medlemmerne, — har underskrevet Overenskomsten ogsaa juridisk er ansvarlig for dens Overholdelse!

For at fri sig for dette Ansvar — Følgerne af deres egen Magttilranelse fra Medlemmerne — endte det som bekendt med, at Forbundsledelsen ikke alene formelt tog Afstand fra Strejken, men at den „*hævede*" Strejken — og erklærede Arbejdspladsen for „*fri*"! — Og da dette end ikke hjalp, gav den sin Tilladelse til, at Forbundets Arbejdsløshedskasse tvang de Arbejdsløse, — mod deres Vilje, — til at gaa ud og *optage det blokerede Arbejde.*

Vi samler hele Forholdet i følgende konkrete Kendsgerninger:

1. Forbundsledelsen underskriver, uden at spørge Medlemmerne, en Overenskomst med Lønninger, hvoraf Medlemmerne ikke kan eksistere!

2. Da Medlemmerne nægter at

Hvorledes staar det til med dit Helbred og dit Humør? Hvorledes staar det til med Huslejen og Husholdningspengene, dit Vinterbrændsel, Skatten og alle Kontingenterne?

Jo, det maa staa knagende godt til med dig efter alle de, der tilbød at hjælpe dig, bare du betalte dine Kontingenter, dine Skatter og stemte paa dem, stemte dem ind i fine Forsamlinger, op til velaflagte „Ben", op til Magt og Rigdom og borgerlig Anseelse og Ære!

Du maa være blevet meget fint stillet efter al den Hjælp du er lovet!

Eller snød de dig? Er du skuffet? Er du ærlig talt lidt gal i Skallen, Kammerat? Er det saadan fat med dig, saa læs bare „Arbejdet". Vi skal snart kurere dig for al Naivitet og lære dig at tro kun paa dig selv som Menneske og Arbejder.

Sætter du Pris paa at læse et Blad, der uafhængigt af al borgerlig Tankegang, alle Partikliker og Magtkonstellationer taler Lønarbejdernes Sag, deres nøgne Eksistensinteresser, som Arbejdere og Mennesker, da tegn dig som Abonnent paa „Arbejdet".

Arbejdskraften er uadskillelig fra Mennesket. Den, der sælger sin Arbejdskraft, sælger derfor sig selv.

Dette Skøgevæsen kaldes Lønsystemet og er Kapitalismens Grundvold.

„ARBEJDET"
Organ for Fagoppositionens Sammenslutning i Danmark

Redaktion & Ekspedition:
Blaagaards Plads 21
København N
Kontortid Hverdage 17-19
Postgiro 290,32

F S Formand:
Vald. Hansen, Nordre Allé 14
Træffes paa Kontoret hver Torsdag fra Kl. 18-19

fortsætte Arbejdet paa disse Vilkaar vælter Forbundsledelsen Ansvaret for deres egen Underskrift over paa de strejkende Medlemmer og faar dem idømt den første Bøde.

Da de strejkende Arbejdere fremdeles ikke vil bøje sig ophæver Forbundsledelsen Strejken og sender Strejkebrydere ud paa Arbejdspladsen og faar derved vælte Ansvaret og en ny Bøde over paa de strejkende Medlemmer.

Af disse foreliggende Kendsgerninger fastslaar vi:

At den Fagbevægelse Danmarks Arbejdere har dannet for at værne sig mod den udbyttende Kapital efterhaanden er blevet saa forraadnet, at den fratager Arbejderne Retten til at bestemme om Arbejds- og Lønvilkaar, at den sælger Arbejderne til den udbyttende Kapital for umoralsk lave Lønninger, at den som Deltager i Voldgiftsretten er med til at idømme de daarligst lønnede Arbejdere Bøder, naar disse ikke vil arbejde for de paatvungne usle Lønninger, og endelig organiserer Forbundet Skruebrækkeriet for at knuse Arbejdernes Kamp mod Kapitalens hensynsløse Udbytning!

Vi spørger Aksel Olsen og andre „ansvarlige" Fagforbundsledere, om de mener at kunde præstere endnu mere haandgribelige Beviser for den bundløse moralske Raaddenskab, hvori dansk Fagbevægelse for Øjeblikket er nedsunket, end de her anførte Kendsgerninger.

Vi tvivler paa det.

Naar det store svenske socialdemokratiske Blad „Ny Tid" i Gøteborg for nogen Tid siden advarede den svenske Fagbevægelse mod at følge den danske, da dennes Linie og Metoder i betænkelig Grad nærmede sig Nazismens, saa vil vi for en Gang Skyld give et socialdemokratisk Blad Ret.

Den *norske Arbejdsfront* kunde ikke tilsidesætte sine Medlemmers Rettigheder og etablere mere gemen Forfølgelse mod dem end dansk Fagbevægelse nu præsterer mod sine Medlemmer.

Og naar de samme Forbundsledere endnu slaar om sig med Fraser om demokratiske Rettigheder, saa taler dette for, at det ikke blot er Forholdene i dansk Fagbevægelse, der er bundraadne, men at selve de ledende Personers Moral ogsaa er ved at blive angrebet.

Eller er de fuldstændig forblindede?

Den straalende Forgyldning over Raaddenskaben.

Som en straalende Modsætning til Forbundets Opførsel mod de mod Nøden kæmpende Arbejdere, staar Forbundenes Kongresser og officielle Sammenkomster, hvor de ledende Mænd staar og oversavler hinanden for Dygtighed og „Trofasthed" mod „Idealerne" og om Forbundenes voksende „Magt".

Fortsættes Side 4.

Udviklingen i Spanien

Snigmord og Fængsling af revolutionære Arbejdere „Ordensmagten" som Francos Hjælpere

I de Uger, der er gaaet, hvor „Arbejdet" ikke er udkommet, er der sket forskellige Ting i Spanien, der enten slet ikke har været omtalt i den øvrige Presse eller ogsaa paa saa tendensiøs en Maade, at det giver et falsk Billede af de virkelige Forhold. „Arbejdet" ser sig derfor forpligtet til kort at omtale de vigtigste Begivenheder.

Den kontrarevolutionære Valencia-Regering opløser Aragoniens revolutionære Raad.

Da Durrutis Milits havde renset det meste af Aragonien for Fascister, blev der dannet et revolutionært Raad med Anarkisten Ascasso som Præsident. De to faglige Landsorganisationer, den socialistiske U. G. T. og den syndikalistiske C. N. T. havde sluttet en Alliance i Regionen og var ligeligt repræsenteret i Raadet, ogsaa det socialistiske Parti støttede Raadets Arbejde.

Efterhaanden som Landet blev renset for Fascister, blev Jorden givet fri, og den blev kollektiviseret af de fattige aragonske Bønder under Fagforeningernes Kontrol.

Under det revolutionære Raads Ledelse er der fra Aragonien ydet uvurderlig Støtte til det spanske Folk i dets Kamp mod de fascistiske Banditter. Skønt saboteret af Valencia-Regeringen med Hensyn til Forsyningen af Vaaben, har den aragonske Milits lidt efter lidt kunnet trykke Fascisttropperne tilbage, saa det nu efter flere Beretninger i de [illegible] Dage kun er et Spørgsmaal om Tid, naar Saragossa og Huesca vil falde, hvilket kan komme til at betyde en afgørende Vending paa hele den spanske Krig. Men ogsaa ved det spanske Folks Forsyning af Levnedsmidler har det aragonske Folk ydet en Indsats, der aldrig vil blive glemt [illegible] af Korn og andre Landbrugsprodukter er stillet til Valencia-Regeringens Raadighed til det [illegible] særlig Madrids Forsyning.

Naar det fattige Aragonien har kunnet [illegible] med [illegible] Kamp mod Fascisterne, var det kun fordi Arbejderne og Bønderne kollektiviserede hele Næringslivet [illegible] hele deres Arbejdsoverskud til det [illegible] Folk.

Dette socialistiske Frigørelsesværk, som Arbejderne og Bønderne havde præsteret i Aragonien, var den kontrarevolutionære Valencia-Regering en Torn i Øjet, og den har længe kun søgt en Lejlighed til at lægge sig hindrende i Vejen for dets Fortsættelse.

Den har nu ment, at Tiden var moden dertil, og den har udstedt en Forordning, hvorefter det aragonske Raad ophæves, og Regionen fremtidig skal regeres af en af Regeringen udnævnt Guvernør. Samtidig lod den Ascasso arrestere.

Primus motor i denne som i alle de kontrarevolutionære Handlinger, Regeringen foretager, var Stalinisterne, der særlig vil lægge sig i Vejen for en videre Kollektivisering af Jorden. Det er endda kommet saa vidt, at stalinistiske bevæbnede Formationer bag Fronten har gjort sig til Herrer i forskellige Kommuner og forsøgt at ophæve Jordens Kollektivisering og overgive den til de gamle Ejere. Regeringens Overgreb mod det aragonske Raad støttedes af et Opbud af mange tusind velbevæbnede Gendarmere og Civilgardister. I denne Sammenhæng kan nævnes, at flere kommunistiske Bataillioner ikke mere deltager i Frontkrigen, men holdes i Beredskab bag Fronten til kontrarevolutionært Arbejde.

Forræderiet omkring Santander.

Hvor farlig for hele den antifascistiske Kamp Opretholdelsen af denne væbnede Styrke i Form af Gendarmer [illegible] og stalinistiske Formationer [illegible] der [illegible] Hinterland bag Fronterne kan være viser Kampene om Santander.

Saalænge den baskiske Regering der bestod af konservative Katolikker og Stalinister, havde nogen Mulighed for at holde Fronten [illegible] Stangen var Opbakningen [illegible] Befolkningen i denne Regering [illegible] med de revolutionære Arbejdere, der ikke blot vilde noget med at kæmpe ved Fronten og da for de katolske og stalinistiske Magthavere, men forlangte økonomisk og social Frihed, et Styre bygget paa og udgaaet af Arbejdernes Organisationer, men da Nederlag fulgte paa Nederlag paa den baskiske Front og den baskiske Milits efter heltemodige Kampe var trængt tilbage til Santander faldt denne velbevæbnede „Ordensmagt" den kæmpende Milits i Ryggen og fremtvang derved Byens Overgivelse og udleverede den til Francos Hænders Myrderier. Den baskiske Regering reddede sig fejgt i Tide til Frankrig. Medens Militsen ved Fronten mangler Udrustning og Vaaben, opretholder Regeringen en kontrarevolutionær Hær paa 100 000 Mand, udrustet med de mest moderne Vaaben, for at den ved given Lejlighed kan falde de kæmpende Arbejdere i Ryggen, som den gjorde ved Santander.

Forfølgelserne mod P. O. U. M. og andre revolutionære Arbejdere fortsættes.

Paa alle Omraader fortsætter den stalinistisk-borgerlige Regering sin kontrarevolutionære Virksomhed i Landet, medens den forsømmer at organisere en virkelig Offensiv mod Franco.

Den revolutionære Organisation P. O. U. M., der er en Sammenslutning af flere kommunistiske Retninger, der er i Opposition til 3die Internationale, er bleven opløst paa Stalinisternes Foranledning.

Mændene fra P. O. U. M. var de første, der sammen med Syndikalister og Anarkister mødte paa Barikaderne til Kamp mod Francos Banditter, og de organiserede straks Formationer, der med Hæder har deltaget i Kampen ved Fronterne. P. O. U. M.s øverste Leder, Maurin, blev straks under Borgerkrigens Begyndelse skudt af Franco, og mange andre af Organisationens førende Mænd blev dræbt under Gadekampene i Krigens første Dage.

Det lugter derfor for meget af Moskva, naar Stalinisterne nu paastaar, at P. O. U. M. er en Spioncentral for Franco og har foranstaltet en sand Udryddelseskrig mod alle Medlemmer af P. O. U. M., hvori baade Fængsel og Snigmord bliver flittigt brugt.

For Maaneder siden blev Organisationens Leder i Barcelona, Nin, arresteret og sendt til Madrid, hvor hans Sag efter Stalinisternes Angivende skulde for Folkedomstolen. Siden er han sporløst forsvunden. Regeringen nægter at kende noget til hans Arrestation, og der er ingen Tvivl om, at han er myrdet af Stalinisterne.

Ogsaa Anarkister og Syndikalister snigmyrdes af Stalinisterne og fængsles under ganske horrible Anklager. Arbejderpressen censureres som i et fascistisk Land og forbydes for kortere eller længere Tid, naar den vover at paatale Regeringens og Stalinisternes Overgreb.

I Barcelona har F. A. I. maattet paabegynde Udgivelsen af et illegalt Blad „Anarkisten".

Denne Terror af den kontrarevolutionære Regering og de fastallige stalinistiske Lakajer, kan kun finde Sted, fordi de revolutionære Arbejdere er [illegible] ved Fronterne og ikke [illegible] Tag den Forbedring bag Fronterne [illegible] deres Straf kommer, naar Franco er slaaet ned. De syndikalistiske og marxistiske Organisationer er i en rivende Vækst og de revolutionære Arbejdere giver ikke godvillig Slip paa de Positioner de allerede har vundet — Kontrollen over Produktionslivet.

Man kan tegne sig som Abonnent paa „Arbejdet" paa alle Postkontorer hos alle Landpostbude samt paa Bladets Kontor, Blaagaardsplads 21, København N. Du faar Bladet ind ad Døren hver Uge i et helt Kvartal for 1 Kr. 50 Øre.

Antikrigsmøde
Onsdag 22. Sept. Kl. 8
„Folkets Hus" Jagtvej 69
Filmen
Spanien i Flammer
Korte Taler af
Red. Ole Winding
Red. Chr. Christensen
Entré 75 Øre
Arbejderkvindernes Oplysningsforening

Bladfonds-Mærket

Som det i sin Tid fremgik af vort Referat fra den skandinaviske syndikalistiske Konference i Stockholm i Juli Maaned, blev det der besluttet at foranstalte en Støtteaktion for den syndikalistiske Presse i Skandinavien i Form af et fælles Bladfondsmærke.

Dette Mærke ligger nu færdigt fra S. A. C.s Trykkeri i Stockholm.

Det er trykt i sort og rød Farve, hvor den hvide Baggrund danne to Hænder, der omslutter hinanden.

Paa Mærket er trykt Navnene paa de syndikalistiske Blade i Sverrig, Norge og Danmark. Disse er:

S. A. C. to Dagblade „*Arbetaren*" i Stockholm og „*Nordlandsfolket*" i Kiruna. Ugebladet „*Arbetar-Kuriren*" i Gøteborg og de svenske unge Syndikalisters Maanedsblad „*Storm*" samt „*Alarm*" i Norge og „*Arbejdet*" i Danmark.

Mærket er meegt smukt og vil koste 50 Øre.

Som tidligere meddelt vil vore svenske Kammerater sætte en Del af deres Indsamling ind til Fordel for „*Alarm*" i Norge og „*Arbejdet*" i Danmark. Men det betonedes stærkt ved denne Beslutning, at denne Del af Hjælpeaktionen kun maatte opfattes som en Hjælp til Selvhjælp!

De svenske Syndikalister ønskede ikke, at deres Aktion skulde være en Sovepude for os.

Og det maa være en Æressag for alle danske Kammerater Meningsfæller og sympatiserende Venner at vi overbeviser Sverrigs syndikalistiske Arbejdere om, at vi selv baade har Vilje og Kraft til at ofre og kæmpe for at holde „*Arbejdet*" oppe til det faar sit Gennembrud i Holderantal og evner den Udvidelse i Udstyr og Sideantal, som det bør have for at kunne bære vor store Sag frem blandt Danmarks Arbejdere.

„Arbejdet"s Ledelse, der har modtaget den første Sending Mærker, har besluttet, at alle Støtteaktioner for Bladet, der hidtil har været praktiseret gennem Garantibidrag, Værnefondstilskud og andre Bidragsydelser i Fremtiden bliver kvitteret med Mærker.

I Overensstemmelse dermed er et Mærkehefte under Trykning, hvori Mærkerne som Kvittering indklæbes akkurat som da vor Bevægelse i sin Tid kæmpede for „*Solidaritet*".

Hvert Hefte vil bære Indehaverens Navn og Kontrolkomitéens Underskrift.

Mærker og Mærkehefter kan i den kommende Uge rekvireres fra „Arbejdet"s Kontor, Blaagards Plads 21, København N. Aabent fra Kl. 17 til 19 hver Hverdag Aften.

Den sejge Udholdenhed

Det er dog ikke jer alle sammen, der kender Historien om „Lusseknækkeren".

Det er Historien om den store, stærke, men lade Bonde, hvis spinkle, forslidte Kone i Haan mod hans Dovenskab en Dag fandt paa at skælde ham ud for „Lusseknækker".

Manden blev gal, og da Konen sagde det grimme Ord, medens andre hørte paa det, lampede han hende. Men lige meget hjalp det. Selv medens Slagene haanrede ned over hende, skreg hun energisk mellem Smertehylene: „Lusseknækker! Lusseknækker! Lusseknækker!"

Da besluttede Manden, at nu skulde han kurere „Madammen". Og en Dag han igen laa og flød paa Slagbænken og Konen snerrede „Lusseknækker" efter ham, sprang han op og slæbte Konen ud til Brønden, hvor han slog Brøndkæden om hende og hejsede hende ned i Brønden.

Da hendes Ben rørte Vandet raabte Manden ned til hende: „Vil du saa holde op?

„Lusseknækker! Lusseknækker", lød det hvinende energisk op gennem den dybe Brønd.

„Naa, du vil ikke endnu", sagde Manden og sænkede Konen i Vand til Halsen.

„Saa vil du maaske tie?" sagde Manden og stirrede ned i Brønden.

Men op gennem Brønden lød det lige energisk og vedholdende „Luseknækker! Luseknækker! Luseknækker!".

„Da skal jeg faa dig til at holde op", raabte Manden ned og sænkede Konens Hoved under Vandspejlet.

Saa blev alt stille, men da Manden stirrede ned i Brønden, saa han Konens magre Haand stikke op af Vandet, medens de hornede Negle energisk skurede mod hinanden og frembragte en Lyd, som naar Lus knækkes mellem Negle.

Da opgav Manden Kampen. Han trak Konen op af Brønden og gik i Marken og arbejdede i Stedet for at ligge og flyde paa Slagbænken.

— — —

Dog denne Historie er fortalt forgæves, om den ikke lærte os, at selv om vi er smaa og svage, kan vi besejre selv den stærkeste Modstander, blot vi besidder den energiske, sejge Udholdenhed, der aldrig lader sig kue.

BRDR. THOGERSEN'S
[illegible]
C. 5023
[illegible]

„Krystal" Mineralvand
Tilkendt Guldmedalje i København
Bemærk Garantien paa Etiketterne
Anvender kun lovligt foreskrevne Flasker med Navnet „Krystal" i Flaske og Prop. — Salg til Private
Billige Priser
Godthaabsvej 139. Telf C. 4355

SEXUALKLINIKEN i Frederiksberggade 25. Sexuel Raadgivning, specielt Vejledning i Forebyggelsen mod Svangerskab.
Fast kvindelig Medarbeider
Alle Hverdage Kl. 10½—12.
Mand. & Fred. Aften Kl. 7—8.
J. H. LEUNBACH

Tobaksarbejder-forbundets Kongres

En Jubelkongres til 30.000 Kr. med Ædegilde og Udbyttergaver, Angreb paa Medlemmernes Rettigheder og Fagbevægelsens Aktionsfrihed, men ikke en eneste agressiv Beslutning til Forbedring af Medlemmernes Løn- og Arbejdsvilkaar

Tobaksarbejderforbundets Jubilæumskongres afholdtes i Rømersgade 22 i København i Dagene 21.—30. August, og vi skal her bringe en kort Omtale af dens Forløb.

Kongressen begynder med et Ædegilde, som Medlemmerne betaler.

Kongressen indlededes med en stor Festmiddag, som de Delegerede beværtede sig selv, ganske vist ikke af egne Penge, som de alm. Medlemmer maa, naar de vil have holdt Festlighed, men af Medlemmernes Penge, og der blev i den Anledning ikke sparet. Det er jo ogsaa nemt at være „rundhaandet", naar det er andres Penge, man bruger løs af, men om det er korrekt er et andet Spørgsmaal.

Tobaksarbejderne vil ikke „stikke op" for Skrædderne.

Som det fremgik af „Social-Demokraten"s Jubel fik Skrædderforbundet Gaver af Fagets Udbyttere, som ogsaa sendte Repræsentanter der holdt Taler ved deres Kongres og takkede for *godt Samarbejde*!

Tobaksarbejderne fik ogsaa Gaver [illegible] fra Fagets Udbyttere som Tak for godt „*Samarbejde*". Vi skulde kende Udbytterne daarligt om ikke Fagets Arbejdere har betalt det Ur mange Gange.

Men officielle Repræsentanter for Fagets Udbyttere manglede ved Kongressen. Det *dybtfølte Savn* blev der dog i nogen Grad raadet Bod paa, idet Udvalget for Mandaternes Prøvelse blandt de Delegerede fra Aalborg fandt en Cyklehandler, der havde to Tobaksarbejdere i Arbejde i sin blandede Virksomhed.

Da denne brogede Fremtoning altsaa smagte lidt af Udbytter og ellers hyldede Princippet om Statsmagtens Indgreb mod Fagbevægelsens Aktionsfrihed og den øvrige Smørgubbemoral, blev hans Mandat med Begejstring godkendt.

Tjenerne optræder som diktatoriske Herrer.

I god Overensstemmelse med hele Tidsaanden inden for Fagbevægelsen, hvor de Mænd Medlemmer lønner blot for at tjene deres Interesser, spiller sig op som bureaukratiske Herrer der ejer Forbundene og kommandere med Medlemmerne, saa man et godt Eksempel paa ved Valg af Kongressens Funktionærer.

Her mødte Ledelsen op med en færdigsyet Liste over hvem der skulde være Dirigenter og Sekretærer. Et Krav fra „Enigheden"s Repræsentanter om, at det maatte ved Medlemmernes Repræsentanter selv bestemmes, blev taget meget unaadigt op og blev paa rent provokatorisk Maade slaaet ned!

Forholdet er at af Opposition mod det reformistiske Bureaukrati skal kvæles paa Kongresserne, og dertil er jo særligt velegnede Redskaber som Dirigenter nødvendige. At de samme Mænd, der betjener sig af saadanne Metoder samtidig taler om Kongressen som Udtryk for Medlemmernes demokratiske Rettigheder viser blot deres Tvetungethed.

En stærk Kritik af Forbundets Virksomhed.

Kongressens store Punkt var Beretningen om Forbundets Virk

Skotøjsarbejderne i København

skal nu fortsætte deres Generalforsamling med Beretning fra Kongressen paa tredie Aften. Moderationen er haardt presset og Utilfredsheden med dens Varetagelse af Forbundets og Medlemmernes Interesser er meget fremherskende og dette er ikke mærkeligt. Over for den voksende Rationering, det stigende Arbejdstempo og bestandige Indskrænkning af billig Arbejdskraft i Faget og et deraf stadig voksende Udbytte til Fabrikanterne har Forbundsledelsen nærmest været uvirksom og vist sig ganske uden Evner til at varetage Arbejdernes Interesser.

Der er her, som i mange andre Fag, Tegn til, at Arbejderne vil reagere overfor den almindelige Slendrian fra Fagforbundenes Side.

somhed siden sidste Kongres.

Med Henblik paa positive og reelle Forbedringer af Fagets Løn og Arbejdsvilkaar i Forhold til de stadig skærpede Eksistensforhold, stigende Varepriser o. s. v., var Formandens Beretning den rene Goldhed.

Det viste sig ogsaa i den lange Debat under Beretningen, at der herskede meget stor Utilfredshed med de opnaaede Resultater. Her hvor det gælt Medlemmernes økonomiske Eksistensinteresser, kunde selv „de gode Partigenosser" ikke skjule Utilfredsheden og Forbundets Uformuenhed som Vaaben for Fagets Arbejdere.

Et andet Forhold, som ogsaa var Genstand for stærk Kritik, var Eksklusionen af „Enigheden", hvor særlig dennes Repræsentanter fordømte Forbundsledelsens Adfærd.

Det gik dog ved denne Lejlighed som ved saa mange tidligere, at i det Øjeblik Medlemmernes Repræsentanter skal drage den logiske Konsekvens af deres Kritik, saa svigter de, og man oplevede, at der til Trods for den alm. Utilfredshed med Ledelsens Virksomhed, var der kun 17, der stemte imod at godkende den. Der er Tider, hvor Arbejdernes Kongresser minder om Børnehaver. Det logiske for voksne Mennesker maa da være, at man nægter at godkende det, man er utilfreds med, og derefter stiller og kæmper for Forslag, der gaar ud paa at faa ændret Virksomheden til det bedre.

Man spørger uvilkaarlig om det er Eliten af Medlemsstabens Intelligens, Afdelingerne sender til Kongres.

Skal Fagbevægelsen være en nazificeret Statsfilial?

I Overensstemmelse med Nazismens Ophævelse af Fagbevægelsens Aktionsfrihed og dens Forvandling til en retsløs Statsfilial, stillede Forbundsformanden en Resolution, der godkendte de gentagne Statsindgreb mod Fagbevægelsens Aktionsfrihed, der her i Landet har fundet Sted i de senere Aar.

Imod dette aabenbare Forræderi mod den Aktionsfrihed Fagbevægelsen under Reaktionens Modstand har tilkæmpet sig, vendte særlig Talsmændene fra F. S. sig meget stærkt, ogsaa støttet af andre Delegerede, der paa Medlemmernes Vegne vendte sig mod denne *maskerede Nazisme!*

Resultatet af Afstemningen viste, at Oppositionen her monstrede 25 Delegerede, medens 72 stemte for en *kastreret* „Fagbevægelse".

En Million Kr. af Strejkekassens Midler til det socialdemokratiske Parti.

I logisk Overensstemmelse med foranstaaende Afstemning, udkastede en Delegeret fra Holstebro den Tanke, at bevilge en Million Kroner til det socialdemokratiske Parti! Selv i Galskaben bør der jo være lidt Logik, og helt taabeligt er det jo da ikke, at tømme Strejkekassen, naar Arbejderne ikke mere maa strejke. Og er Tanken ikke helt rørende, at give Strejkerettens Morder Strejkekassens Midler.

Naah, det blev ikke til Alvor denne Gang —, men maaske til næste, — hvem ved?

Tobaksarbejdernes Bestemmelsesret i egne Arbejdsvilkaar fraluskes dem!

Odense Afdeling havde til Kongressen indsendt følgende Forslag til Udtalelse:

„Vi fordømmer paa det skarpeste, at Selvbestemmelsesretten ved Urafstemning ang. Løn og Arbejdsvilkaar fratages Medlemmerne og forlanger, at Paragraferne 10 og 25 i Forbundets Love respekteres i sin fulde Ordlyd."

Til Trods for, at Odense Afdelings Generalforsamling havde vedtaget Forslaget enstemmigt, lod Formanden sig alligevel bevæge til at tage Forslaget tilbage.

I Stedet for lykkedes det Hovedledelsen at faa indført en Bestemmelse, der siger, at Forbundet forud godkender de Love, D. s. F. maatte vedtage med Henblik paa Sammenkædningsbestemmelserne i Overenskomstsituationer.

Det tilføjes her — som Lokkemad —, at saafremt D. s. F.s Love berører Urafstemningsprincippet, saa skal Tobaksarbejderforbundets Medlemmer have Spørgsmaalet ud til Urafstemning.

Men denne Tilføjelse er jo kun Bluf. Selvfølgelig vil D. s. F. ikke røre ved Urafstemningsprincippet, thi det gaar jo udmærket, saalænge de store Forbund som „Dansk Arbejdsmands Forbund" o. l. stemmer ved kompetente Forsamlinger. Baade Smede og Typografer har faaet at mærke, at deres Urafstemning gælder til Wandsbek, thi det store Forbunds kompetente Forsamling jager alle de mindre Forbunds Medlemmer i Arbejde ved enhver kompliceret Overenskomstsituation.

Saaledes vil det ogsaa gaa Tobaksarbejderne. De kan have Urafstemning ti Gange og forkaste et daarligt Overenskomstforslag, saa hjælper det jo ikke, naar de store Forbunds „kompetente" Forsamlinger *jager dem i Arbejde!*

Den paa Kongressen vedtagne „*beroligende*" Tilføjelse er Bluf over for Medlemmerne og ikke andet!

Ad alle Snigløbets Veje kvæles efterhaanden Arbejdernes sidste Rettigheder.

Men maaske det er det, der skal til for at dæmme Arbejdernes Kraft op til *det store forgyldte Gennembrud!*

Kongressens „demokratiske" Sindelag demonstreredes ved Valg af Hovedbestyrelse.

Hvilken Hengivenhed Hovedledelsen og Kongressens Flertal nærer for Urafstemning og Medlemmernes direkte Indflydelse, fik de Anledning til at konstatere ved et Forslag om, at Hovedledelsen skulde vælges ved Urafstemning. Dette Forslag blev omgslagtet!

Og man forstaar. Saa var Intrigernes og Kulissehandelen forbi. Eksemplet „Dir Nach" er her belysende. Paa Kongressen lykkedes det ham endelig at „nupse Tjansen" som *Vice Kasserer!*

Da han i sin egen Afdeling „Enigheden" — hvor Medlemmerne kender ham, — sidst bejlede til Næstformandspladsen, fik han kun godt 600 Stemmer mod 2.200.

Da Forbundsformanden ved sidste Kongres hoverede over, at man valgte ham ved Akklamation efter, at man havde kritiseret hans Arbejde, befriede Oppositionen ham denne Gang for denne Usmagelighed ved at kræve hans Valg til skriftlig Afstemning.

Efterbemærkninger.

Den syndikalistiske Opposition havde 5 Repræsentanter paa Kongressen, og det var dem, der paa Kongressen førte Hovedforsvaret for Medlemmernes Rettigheder og Fagbevægelsens Aktionsfrihed.

Hovedbestyrelsesmedlem Thea Tønder fik endelig Lejlighed til paa Kongressen at spytte paa sin egen Fortid som Syndikalist. Damen, der sikkert længe har gaaet med denne Mavepine, fik endelig Luft. Vi glæder os baade paa Damens og egne Vegne over den befriende Begivenhed.

Kongressen, der ikke vedtog et eneste agressivt Skridt til Forbedring af Tobaksarbejdernes Løn og Arbejdsvilkaar, kostede dem ca. 30.000 Kr.

Kan det trøste dem, vil den næste Kongres blive endnu mere bekostelig, idet den skal afholdes oppe i Aalborg. *Tobak.*

Abonnement paa „Arbejdet" koster kun 1,50 Kr. for Oktober Kvartal.

De store Herrer med Bulder og Drøn
slaar Riger og Byer omkuld.
Stille igen bygger Bondens Søn,
som saar i den bloddrukne Muld.
(Fra svensk.)

Glimrende Tilbud om billige Bøger

P. Asjinow: De ukrainske Benders Frihedskamp	1,25
Mikael Bakunin: Gud og Staten	1,50
Erik Hansen: Hvorfor jeg nægter at være Soldat	0,10
I. I. Ipsen: Revolutionen i Rumpenheim	0,15
I. I. Ipsen: Anarkisten Hans Jæger	0,15
I. I. Ipsen: Breve fra Utopister	0,15
Albert Jensen: Bolchevisme—Syndikalisme	0,75
G. H:son Holmberg: Syndikalismen, dens Væsen, Teori og Taktik	1,00
Frants Jung: Proletarer	0,50
H. Kilen: Landarbejderne og Syndikalismen	0,10
H. Knutsen: Syndikalismen som Verdensanskuelse	0,15
Frans Müller: Den vita Terrorn i Ungarn	0,50
Alfr. M. Nielsen: Vor fremtidige Organisation	0,15
Pierre Ramur: Det anarkistiske Manifest	0,15
Rud. Rocker: Av den parlamentariske Virksomhed	0,15
Rud. Rocker: Socialdemokrati og Anarkisme	0,10
Algot Rosberg: Amalthea	0,50
Upton Sinclair: Breve til Jul	1,00
Upton Sinrlair: Messingskiltet	1,50
C. O. Tangen: Arbejdsløsheden og 6 Timersdagen	0,15
C. O. Tangen: Militærnægterne	0,10
C. O. Tangen: Slavekontrakter eller Kamp	0,10
C. A. Tangen: Registret som Kampvaaben	0,10
C. O. Tangen: Resolutioner fra I.I.A.s Kongres	0,10
C. O. Tangen: Frihedssange	0,25
C. O. Tangen: Sange og Digte	0,35
Tom Mann: Hvorfor jeg er Syndikalist	0,25

»Arbejdets Ekspedition, Blaagaardsplads 21. St. København N.

Bliv Abonnent paa Bladet

En Borger er et Menneske, der lever af Arbejderens og Bondens Frembringelser.

Fagforbundenes forgyldte Raaddenskab

Fortsat fra Side 3.

og Indflydelse" o. s. v.

Vi har for omtalt denne Skændsel, hvor der bydes de Delegerede saadanne Diæter, der overgaar Fagets Arbejdsløn indtil tre Gange og det ofte bliver en Konkurrencekamp for at komme med til Kongres, hvis Motiver ligger langt uden for det saglige Omraade.

For som Tiden er gaaet, og Forbundenes Magt mere og mere er lagt i Lænker under Statsmagten, gøres disse Kongresser til Festligheder med højtidelige Aabningshøjtideligheder, Ædegilder og Udflugter, saa det hele faar Udseendet af, at det mere gælder for Arrangørerne at underholde de ærede Delegerede end til Bunds at faa talt ud om de alvorlige Opgaver, der mere nu end tidligere foreligger at faa udført.

Man har saaledes oplevet i den senere Tid, at Oppositionen paa disse Kongresser ligefrem er lagt for Had, fordi de optog Tiden for disse „Fornøjelsesdelegater".

„Dansk Arbejdsmands Forbund" ofrede saaledes ca. 1/2 Million Kr. paa deres sidste Kongres, hvoraf Halvdelen af Beløbet kunde have været sparet, om man blot havde holdt sig til Kongressens egentlige Opgave.

Jubel-Kongresser med Gaver fra Udbytterne, som udbringer Leve for Fagforbundene.

Hvor meget Fagforbundene efterhaanden har fjernet sig fra sin oprindelige Opgave, saa man bl. a. fornylig paa to Jubelkongresser, dels hos Tobaksarbejderne og dels hos Skrædderne.

Begge Steder mødte Udbytternes Repræsentanter frem med Gaver og Blomster og Lykønskninger.

Tobaksarbejderforbundet fik bl. a. et fint Ur fra Fagets Udbyttere, formentlig i den ironiske Betydning, at Tobaksarbejderne kunde se, hvad Klokken har slaaet med Hensyn til deres Forbund som Kamporganisation!

Hos Skrædderne var Forgyldningens Skændsel endnu mere fræk. Her stod en af Udbytternes Repræsentanter op og takkede for godt „*Samarbejde*" i de forløbne Aar og udbragte et Leve for, at Forbundet i Fremtiden maatte vælge saadanne rare Ledere at forhandle med, som Tilfældet havde været i de senere Aar.

Disse to Billeder fra de sidste Dages Fagforbund, paa den ene Side Forfølgelse og organiseret Skruebrækkeri mod sultelønnede strejkende Arbejdere, og paa den anden Side Jubelkongresser med Musik og Sang og Ædegilder og Udflugter og i Tilgift Gaver og Lykønskningstaler af Udbytternes Repræsentanter.

Kan danske Arbejdere ikke se, at det er paa Tide at de igen moder op paa deres faglige Generalforsamlinger og standser „*denne forgyldte Raaddenskab*", saa ved vi ikke, hvad der skal til for at vække dem til Besindelse og Handling.

A.

Syndikalismen og Aandens Arbejdere

Fortsat fra Side 2.

ner, der er saa udviklede, at der ikke findes et eneste Led i det nyttige Arbejds- og Samfundsliv i den kapitalistiske Verden, hvor de ikke er og virker.

Og selv, hvor Kapitalismen i sin sidste opblussende Kamp for Tilværelsen maa organisere „den totalitære Stat", enten vi nu tager den som en halvkapitalistisk Statsorganisme, som i de fascistiske Lande, eller som en rendyrket Statskapitalisme, som i Rusland, og tilsyneladende ophæve disse Interesseorganisationer, f. Eks. Arbejdernes faglige Organisationer, saa maa de alligevel lade dem eksistere som en nationaliseret Arbejdsfront eller som i Rusland, hvor Fagforeningerne er frataget Rollen som Arbejdernes Interesseorganisationer og i Stedet tildelt Rollen som Formidlerne af den sociale Forsorg, og som i Fascistlandene givet Medansvaret for Arbejdets og Produktionens Effektivitet.

Kapitalismen tvinges mere og mere til efterhaanden som dens egen Kamp for Tilværelsen skærpes at forvandle de faglige Interesseorganisationer til Arbejdsorganisationer.

Den samme Tendens kan paavises i de saakaldte demokratiske Lande, hvis saakaldte politiske demokratiske Styreform blot er Udtryk for en national Kapitalisme, hvis Eksistens endnu ikke er saa haardt truet, at den har set sig nødsaget til at organisere sin Økonomi i den totalitære Stats politiske Form.

Ogsaa her indskrænker man de faglige Interesseorganisationers Rettigheder af Hensyn til „*hele Samfundets Velfærd*" og indskærper de utilfredse Arbejdere Samfundshensynets Moral, Hensynet til de nationale Beskæftigelses- og Konkurrencemuligheder o. s. v.

Tendensen er tydelig. Forskellen i Kapitalismens Forvandling af Arbejdernes Interesseorganisationer i de demokratiske og fascistiske Nationer udtrykker reelt og historisk kun Forskellen i Kapitalismens Eksistenskamp.

Kapitalismen maa i sin sidste Afviklingsface, i sin sidste fortvivlede Kamp mod Døden selv skabe Fostret til det nye Samfundssystem. Den maa „med Vold og Magt" fortroliggøre Lønarbejdernes verdensomspændende Interesseorganisationer med Produktionsopgavens Problemer.

Dermed fremmes en af de historiske Betingelser for Virkeliggørelsen af Syndikalismens Maal: Forvandlingen af de eksisterende Interesseorganisationer til Arbejds- eller Produktions- og Fordelingsorganer.

Vi skal i en næste og sidste Artikel dybere beskæftige os med denne Forudsætning med særlig Henblik paa Aandsarbejdernes Interesseorganisationer.

De Gamles Paradis

Fortsat fra Side 1.

give Plads for yngre arbejdsløse Arbejdere.

Nu har Lovens praktiske Administratorer bearbejdet Loven og Resultatet er ifølge „Soc.-Dem." for de 60aarige i København følgende:

En enligtstillet Mand faar i Alderrente 62,75 Kr. om Maaneden. En enligtstillet Kvinde 58,25 Kr., og et Ægtepar, hvor begge er fyldt 60 Aar 93,25 Kr. pr. Maaned.

Naar man nu betænker, at et enligt stillet Menneske ikke kan faa et Værelse her i København under 25 Kr. om Maaneden og et Ægtepar ikke en beboelig Lejlighed under 40 à 45 Kr. pr. Maaned, saa overlader vi gerne til Læserne selv at regne ud, hvilken Tilværelse den nye „storartede" Forbedring" af Socialloven betyder for de gamle Arbejdere, der ikke kan mere.

At forudsætte, at nogen 60aarig Arbejder, der kan arbejde og har Arbejde, vil opgive dette for den Sulteunderstøttelse han her bydes er dog at trække for store Veksler paa Tankeløsheden.

Som Underholdningslov for de gamle og udslidte Arbejdere er Loven en Skændsel. Som Middel mod Arbejdsløsheden er den det rene Bluf.

Artikel-Serien:

„Demokrati og Fascisme i den kommende Verdenskrig" vil blive fortsat i næste Nummer.

Du bør

ikke lade det gaa ud over os, fordi vi er fattige og har maattet standse Bladet nogle Uger, men igen tegne dig som Abonnent for Oktober Kvartal.

International Central for Ordskvalder

Medens 3die Internationale er fuldt optaget med at æde sig selv, lever de socialdemokratiske politiske og faglige Internationaler et fredeligt Familieliv.

Efterhaanden som Evropas Socialdemokrati har svigtet al international Solidaritet og hver national Partisektion har sluttet sig til sit Borgerskab i Kampen for den nationale kapitalismes Velgaaende et de to Internationaler blevet Centraler for smaa fredelige Ledersammenkomster, der udsteder platoniske Erklæringer om Verdenssituationen, som vel intet tænkende Menneske snart mere tager sig noget af, fordi der hverken ligger Alvor eller Magt bag Ordene.

Stillingen til den spanske Arbejderklasses Kamp er meget betegnende.

I over et Aar har den spanske Arbejderklasse kæmpet paa Livet løs overfor Verdensfascismen repræsenteret af Italien og Tyskland.

Gang paa Gang har Spaniens kæmpende Arbejdere anraabt om Vaaben til at forsvare Hjem og Frihed med.

Og de to Internationalers Centralledelser har Gang paa Gang været samlede og vedtaget højtidelige Protester mod Fascismens Overfald mod det spanske Folk, og de har ligeledes vedtaget, at der skulde aabnes for Vaaben og Ammunition til det republikanske Spanien.

Og naar de Herr. saa har ved**taget disse højtidelige** Resolutioner, **saa er de rejst hjem** til hver sine respektive Lande, hvor baade de og deres Parti politisk og reelt har understøttet Regeringerne i Ikke-Interventionspolitiken, hvis direkte og aabenbare Hensigt og Resultat er netop at forhindre Vaabentransport til det spanske Folk, medens Franco hele Tiden for fuld Kraft er forsynet af Fascististaterner.

Disse Herrer, der repræsenterer Arbejderbevægelsen i deres respektive Lande, har ikke rørt en Haand for at rejse Arbejdermasserne til Aktion eller andet Magtpaatryk for at formaa de saakaldte demokratiske Regeringer til at ændre deres lumpne Optræden overfor det spanske Folk.

Arbejdernes politiske og faglige Internationaler er, som de har udviklet sig, blevet til Centraler for højtideligt Ordskvalder, udblæst for selv den mindste Tanke om at sætte Magt bag Ordene.

Man skulde ellers mene, at der under den hele spændte eller rettere overspændte Verdenssituation, hvor Oprustningen raser i Feber og de nationale Kapitalistater i Konkurrenceind aabent forbereder et Millionrdrab, Verden endnu ikke har oplevet Mage til, at der netop i denne Situation var den dybeste og mest alvorlige Anledning for Verdens Arbejderbevægelser at komme sammen til Kongres for at tale om Arbejdernes Stilling i de Tider, der stunder til.

Men man tager sikkert ikke fejl, naar man forudsætter, at d. Herr. sidder i disse Centraler for at forhindre, at Verdens Arbejdere finder hinanden netop nu.

Men kunde disse Centraler saa ikke lige saa godt lukke Butikken ligesom 3die Internationale, eller ihvert Fald gøre den tænkende Menneskehed den Tjeneste at holde op med deres elendige Pladder.

Hvad mener man om den faglige Central, der igen var samlet for faa Dage siden for at snakke med om Kina!!! — disse talende Skvadronører, der ryster for en Smule Arbejdskamp i deres eget Hjemland.

I denne Udgydelse „hæver den faglige Central atter sin Stemme og appellerer til „Verdens Samvittighed"!!! (Hvad er det for en Magt), idet den henviser til de Farer, der truer hele Verden, dersom ikke nu en klar og energisk Aktion viser de imperialistiske Magter, at Demokratiet besidder Midler til at vise Angriberne tilbage".

Mage til sindsvagt Vrøvl skal man lede længe efter. Som om Demokratiet i U. S. A., England og Frankrig ikke netop repræsenterer imperialistiske Magter i mindst lige saa høj Grad, som de fascistiske Stater.

Og er Forholdet ikke, at disse demokratiske Imperier nu gør mægtige Forretninger med Japan under Krigen, lige som Sovjet nu forsyner Italien med billige Varer til Forsyning af Franco.

Og vil 1ste, 2den og 3die Internationaler, disse forrygende Humbugsforretninger, disse Centraler for Ordskvalder, noget som helst andet end snyde og bedrage Jordens arbejdende Menneskehed som deres Herrer, de imperialistiske Vampyrer, der plyndrer os for alt, hvad vi skaber og snart vil drikke vor Ungdoms Hjerteblod.

Arbejder.

Kun den aandelige Slave kan uden Lidelse være Lønarbejder.

Ansvarsh. Red. CHR. CHRISTENSEN
Brdr. Thøgersen

ARBEJDET

Arbejdernes Frigørelse maa blive deres eget Værk

Organ for Danmarks syndikalistiske Bevægelse

15 Øre

No. 33. | Fredag d. 24. September 1937 | 2. Aarg.

Partiernes Nødvendighed

Jeg mødte ham igen forleden Dag, min gamle Ven, Kommunisten.

Han er efterhaanden blevet lidt vakkelvoren. Han er ikke mere saa selvsikker i Principerne og Ortodoksien. Der er ved at gaa Relativitet i ham. Staklen, efter at Stalin skrider frem i sin velsignelsesrige Gerning med at udrydde gamle revolutionære Partifæller.

Han diskuterede ikke mere i Talekorstilen, Parolerne kom ikke mere med Fynd og Klem som bare for et Aar siden, han er begyndt at tænke sig om, før han taler, saa — ærlig talt — han burde egentlig ekskluderes af Partiet, — men Arne Munch om det!

Men ét var min gamle Ven endnu aldeles sikker paa, og det var: *Partiernes Nødvendighed!*

Jeg bad i Beskedenhed om et praktisk Bevis — — —, men det skulde jeg nok ikke have dristet mig til, thi nu fo'r hele Partiaanden op i ham igen med Talekor og Parolesikkerhed, og han raabte:

Du med dine praktiske Beviser! Behøver du andet end dine udueIige Fagforeninger, der snart ikke kan skaffe det daglige Brød til sine Medlemmer, der snart er saa indfiltret i sin faglige Jura, at de minder om Fluer i et Ederkoppespind. Og denne bagbundne Invalid vil du have skal frelse Arbejdermasserne ud af Kapitalismens Slaveri! I Syndikalister er enøjede, naar I ikke kan se, at det netop er Partierne —, de socialistiske Partier, — der paa Grundlag af deres Programmer samler Masserne paa en bestemt Ideologi om et bestemt Verdensmaal om Socialismens Virkeliggørelse og, som ud af sin Masse efterhaanden udkrystaliserer den Intelligens, der i Kraft af sin aandelige Overlegenhed fører Masserne frem til bedre og bedre sociale Vilkaar og som i Overgangsperioden under Parolen „Proletariatets Diktatur" organiserer Massernes Slagkraft og fører dem og hele Samfundet frem til Socialismens Frigørelse — — —"

Jeg maa være blevet halvt bedøvet under dette mægtige Bombardement af min „enøjede" syndikalistiske Opfattelse, thi pludselig var min gamle Ven langt nede af Gaden, i fuld Fart.

Jeg kom egentlig straks til at tænke paa et Billede, Professor Østrup tegner af Beduinernes Kamptaktik, med det pludselige Overfald og saa bort igen i rasende Fart, en Kamptaktik, der faar Banden til stolt og glædestraalende at udbryde: „Ih hvor vi hankede Fjenden, og saa løb vi!"

Blot Arbejderne kunde klare sin Kamp saa letvindt, men det gaar nok ikke. Hvor skal de flygte hen?

Partierne kan flygte fra sine Programmer, men Arbejderne kan ikke flygte fra Lønsystemet. Partiførerne — „den udkrystaliserede Intelligens" — kan flygte fra Klassen op til Magt og Ære og vellønnede borgerlige Hverv i Staten, men Klassen bliver tilbage i Lønarbejdets Fattigdom i det graa Dagliglivs Sorger og Spekulation og Kamp for det daglige Brød.

Der nede i Gaden flygtede Partivennen, men jeg stod tilbage her og vendte Arbejdernes tunge Problemer i Lyset af hans selvsikre Ord.

Hvad var egentlig det for en Masse, han talte om, der samledes om en bestemt Ideologi, om et bestemt Program?

Aah jo, gennem en Menneskealders Deltagelse i Arbejderbevægelsen kendte jeg jo egentlig godt denne Masse, Partierne samler, og jeg kender lidt til Programmerne, som denne ideologiske Masse samles om:

Programmerne har bestandigt skiftet Indhold, og der er ikke Rest af deres gamle socialistiske Indhold tilbage! Socialdemokratiet var længe om denne borgerlige Udvanding af sit oprindelige socialistiske Program, men til Gengæld er Udvandingen, Forvandlingen til et pænt borgerligt demokratisk Folkeparti, ogsaa blevet mere grundigt og solidt anstændigt med det danske Flag, med Danmark for Folket og den nationale Kapitalismes Beskæftigelse og Beskyttelse med anstændige Renter paa Bekostning af høje Priser paa Arbejdernes daglige Livsfornødenheder og Sorg og Bekymring i de Arbejdsløses og Fattiges Hundrede Tusinde Hjem.

For Kommunisterne som et mere moderne Parti er Forvandlingen gaaet hurtigere. Bare paa et Par Aar, fra uforsonlig Revolution til demokratisk forsvarlig Folkefront —, et programløst Parti — med bare Magtstræbets Taktik som „Ideen"s bærende Samlingsmærke for de paa et bestemt „ideologisk" Program samlede Partimasser.

Ak, kære gamle Ven — det er til at blive „enøjet" af at se paa.

Og selve Massen? Partierne efterhaanden samler, som de stiger i Magt og borgerlig Anseelse. Den er efterhaanden blevet lidt broget. Det er ikke Arbejderdragten, der præger den og giver den Klassepræget. Det er det tilfredse Smaaborgerskabs brogede Mangfoldighed, der danner Kærnen, og hvis pyntede og velfriserede Poder som Søndagsfornøjelse laver Talekor og gaar Parade med røde „Stormfaner", som falsk Stafage om en forraadnet Moral og Førerskabets Hel- og Halvguder, — den modne Frugt af Medlemmernes aandelige Dovenskab og Indifference.

Jo i Sandhed, gamle Ven, *Udkrystaliseringen* har virkelig fun det Sted, men hvilken?

Om jeg ikke kendte denne indre Proces i Partierne, vilde jeg forundres over Resultatet. Men denne beskidte Stræberkamp med Albuer og Intriger og Klikeslagsmaal svarer fuldkommen til Resultatet eller omvendt!

Det er de mest snu, de mest beregnende, durkdrevne, hensynsløse personlige egoistiske Stræbere, der udkrystaliseres som det fødte Førerskab for Partierne. Se paa dem, disse velfodrede Herrer, naar de enten i deres egen Presse lader sig rose for deres store Indsats for Folkets Sag, eller naar de brede og selvtilfredse træder frem paa Folketribunen og roser sig af, at have ført Stat og Land og Folk frelst gennem Krisens onde Aar, — alt medens Krisen raser i Arbejdernes tusinder Hjem i øgede Næringssorger, og i de Arbejdsløses Hjem med Underernæring og Tuberkulose.

Ja, kære Ven, du har Ret, Udkrystaliseringen har virkelig fundet Sted, men er det Intelligens og Idealitet, du mener, saa er vor Klasse meget forarmet paa de Omraader. Jeg tænker i denne Forbindelse paa Thorvald Stauning og Hedtoft Hansen, paa Axel Larsen, en Rich. Jensen og en Thøgersen, for at nævne nogle af de mest straalende Sole paa Partiernes Himmel.

Skaal, forarmede Kræmmersjæle!

Og den slavebundne Fagbevægelse? Ja, her har *Partiernes Nødvendighed,* — for Udbytterne, — været absolut, thi ingen andre end Partiernes Drabanter og Fraktioner har besørget dette skændige Værk.

Og Proletariatets Diktatur?

Er det Stalins blodige Udryddelse af alle revolutionære Elementer, min gamle Ven tænker paa? Er det Forvandlingen af Diktaturets proletariske Arbejder- og Soldaterraad til viljeløse Redskaber i Stalinklikens Forvandling af Ruslands sociale Revolution til et nationalt statskapitalistisk Imperie med voldelig Undertrykkelse af al aandelig Frihed og blodig Udbytning af de trællende Arbejder- og Bondemasser?

Jo i Sandhed, *Partiernes Nødvendighed for Verdenskapitalismens fortsatte Undertrykkelse af Jordens arbejdende Menneskehed er indlysende Virkelighed!*

Man maa mindst være enøjet for ikke at kunne se dette. *Eli.*

Frihedslængsel

Unge uro,
tvangens fjende,
kneblet, lænket
spærret inde.
Varme viljer
unge stormtrang,
syng bag fængslets mur
din stormsang.
Sangens sol
fra dybet kommer,
gaar mod blomstervaar
og sommer.
Brug din ungdomsvarme længsel
som en urkraft i dit fængsel —
vælt den mur og fyld de kløfter,
der var vammel løgn og løfter.
Slaa dig vej
ret ind mod maalet,
du skal tænde
oprørsbaalet.
Du skal kæmpe,
du skal stride
du skal ofre dig
og vide:
at din sejr
er klassens sejer,
kampen dør mæ dig:
plebejer.

— *halfdan.*

Bort med den „Kompetente"

Lad os blive fri for det oprørende Forhold, at et lille Selskab Forbundsledere sidder og slavebinder flere Fags Arbejdere mod deres Vilje

Som opmærksomme Arbejdere vil have lagt Mærke til, har Forbundenes Ledelser paa de i den sidste Tid afholdte Kongresser søgt Mandat, til forud at binde Forbundene til de Ændringer, der maatte blive vedtaget i „De samv. Fagforbund"s Love med Henblik paa de fælles Afstemningsregler i Konfliktsituationer.

Forholdet er, at D. s. F.s kommende Generalforsamling skal tage Bestemmelse i denne for alle Arbejdere meget betydningsfulde Sag.

Og det Forhold, at Forbundenes Ledelser, uden at Spørgsmaalet forud er drøftet ude i Afdelingerne, søger Mandat til at binde Forbundets Medlemmer til Generalforsamlingens endnu ukendte Vedtagelser lugter temmelig meget af Rævepoler, som maa opfordre de tænksomme Fagforeningsmedlemmer til Opmærksomhed.

Det er i det hele en sær Form for Demokrati, der efterhaanden kendetegner dansk Fagbevægelse.

De alm. Medlemmer skal ikke spørges, (de skal bare betale) og de Kongresdelegerede skal vedtage, at tilslutte Forbundene til nogle Bestemmelser, som ikke endnu er vedtaget og hvis mulige Indhold ingen kender.

Hvis man ikke forud var klar over Alvoren bag hele dette Forhold, maatte man tro, at Fagbevægelsens Kongresser var omdannet til en Art Børnehaver.

Men der ligger dyb Alvor for Arbejderne i disse Luskerier.

De fælles Afstemningsregler er Bureaukratvælde og ikke Klassesolidaritet.

Det Forhold, at alle de Fag, der berøres af en Konfliktssituation skulde have Adgang til i Fælles skab at afgøre om de vil fortsætte Kampen eller afslutte den, er blevet udraabt som en Art demokratisk Klassesolidaritet.

Ved første Blik paa Problemet kunde Tanken ogsaa se meget bestikkende ud, men ved blot lidt nærmere Eftersyn bliver den straks mindre tiltalende.

Denne fælles Afstemning maa forudsætte et fælles Grundlag af Muligheder for de forskellige Fags Fremskridt, og det foreligger ikke!

I en Situation kan f. Eks. Smedene (ved Travlhed i Jernindustrien), have store Muligheder, medens f. Eks. Bygningsarbejderne og Skræderne ingen særlige Muligheder har.

Resultatet bliver da, at Smedenes Mulighed for Fremskridt bliver ubenyttede, fordi deres Skæbne gennem den fælles Afstemning afgøres af Fag, der i Øjeblikket har mindre Muligheder.

Selv paa det bredest mulige demokratiske Grundlag vil den fælles Afstemning fremme den sindssvage Kamptaktik, at Arbejderfagenes Ariergarde holdes tilbage af Hensyn til, at Bagtroppen først skal op paa Linje med den.

Denne Art af faglig strategisk Idioti er i de senere Aar blevet et

Fortsættes Side 4.

Aabent Brev til Danmarks Tobaksarbejdere

Har I tænkt over den Stilling, vor Kongres har bragt os i?

Har I rigtig opfattet den af Hovedbestyrelsen foreslaaede og Kongressen vedtagne Resolution, der udtaler sin Anerkendelse af de af Regeringen foretagne Indgreb i Arbejdernes Aktionsfrihed?

Har I tænkt over den Ødselhed, Forbundets Kongres udviser ved Bevilling af Midler og Oprettelse af nye Funktionærpladser?

Jeg kan ikke tro, at de Repræsentanter, som deltog i Kongressen, er et fuldgyldigt Udtryk for, hvad Medlemmerne i al Almindelighed ønsker.

Det er da ogsaa saadan, at de Delegerede mange Gange lader sig besnakke til at gøre noget, som er i direkte Modstrid med, hvad Medlemmerne i deres Afdelinger ønsker. Dette saa man et godt Bevis paa ved den nys afholdte Kongres, hvor Formanden for Odense Afd. trak en Resolution tilbage, som var enstemmigt vedtaget i hans Afd.

Et andet Forhold, som klart viser, at Kongressen er i Modstrid med Medlemmernes Ønsker, er Valget af D. Nak til Næstformand, hvis dette Valg var blevet afgjort ved Urafstemning, vilde denne Mand aldrig have haft Chance for at blive valgt. Dette Valg fortjener en nøjere Omtale.

Der var ikke til Kongressen indleveret noget Forslag om Oprettelse af en Vicekassererstilling, og under Generaldebatten over Lovændringer var det heller ikke berørt endsige fremsat som Forslag, men i Lovudvalgets Møde, som finder Sted om Natten, fremsætter et Medlem Forslaget, som Hovedbestyrelsen tog imod med Kyshaand, saa kunde de endelig faa Dirk Nak anbragt, men hvorfor skulde den Omplacering finde Sted, at den tidligere Næstformand skulde være Vicekasserer, og D. Nak skulde saa have hans Plads? Har den tidligere Næstformand ikke kunnet udfylde Pladsen som saadan, eller er D. Nak ikke kvalificeret som Kasserer? Ja, jeg spørger, om jeg faar Svar er vist mere end tvivlsomt.

Jeg vil gøre Kollegerne opmærksom paa, at ovennævnte Funktionærpost er ulovlig oprettet, thi ifølge Lovene skal alle Forslag, der ønskes behandlet paa Kongressen af Afdelingen indsendes til Hovedbestyrelsen 2 Mdr. inden Kongressen afholdes, og som jeg har forklaret, er Forslaget først blevet fremsat i Lovudvalget, forøvrigt af en Mand, der nogle Dage i Forvejen havde kritiseret en Lovændring, som var vedtaget under lignende Forhold paa Kongressen i 1932. I det hele taget smagte dette Forslag af at være bestilt Arbejde!

At Kongressen næste Gang skal afholdes i Aalborg og at dette selvfølgelig vil fordyre den betydeligt, tilføjes kun for at fuldstændiggøre Billedet af Kongressens Ansvarsløshed overfor Medlemmernes Midler.

Kammerater, hvis I vil en Ændring af disse Forhold, saa er det paa Tide, at I møder op paa Generalforsamlingerne og kritiserer Kongressens Arbejde og holder vore omtrent selvvalgte Ledere til Ilden, og at I i Fremtiden vælger Folk ind, som ikke saa let lader sig besnakke, og som under alle Omstændigheder holder sig Lovene efterrettelig.

København, d. 20. Sept. 37.
Vald. Hansen.

Det kan jeg ikke

Saa er der lige den Historie om Gutten, det gik saa ilde.

Fra han var ganske lille pylrede Forældrene om ham, og naar Gutten vilde give sig i Lag med en eller anden Opgave, var altid den „kærlige" Moder der og sagde: „Det kan du ikke, min Dreng, nu skal jeg!"

Han lærte meget tidligt den Sætning **„Det kan jeg ikke!"**

Da han blev saa stor, at han kom ned i Gaarden blandt de andre Børn, hændte det imellem, at han fik „en paa Tuden", og saa bare brølede han og raabte „Mova"!

Naar Faderen bebrejdede ham, at han ikke stak „een" ud igen, svarede han tudende: **„Det kan jeg ikke!"**

Det gik ligeledes i Skolen. Under Devisen: „Det kan jeg ikke." maatte Forældrene baade skrive Hjemmestilene og løse hans Regneopgaver, og alligevel blev han Fuks.

Da han blev saa stor, han skulde have en Plads, stod der i alle Annoncerne, at Ansøgeren skulde være villig **opvakt, flittig, øvet o. s. v.** Han lagde opgivende Bladet tilside, idet han sagde: **„Det kan jeg ikke!"**

Da Forældrene skaffede ham den første Plads, blev han jaget hjem et Par Timer efter. Da han var sat til et Arbejde, havde han opgivende sagt: **„Det kan jeg ikke!"**

Under denne Devise skiftede han ofte Plads, og da han tilsidst helt opgav at søge Arbejde, og hans Forældre **indtrængende bad „den kære Søn"** om at forsøge igen, svarede han opgivende: **„Det kan jeg ikke!"**

Forældrene fødte ham til de døde. Saa endte han paa Socialkontoret, der hurtig fik bugt med ham, idet han i Løbet af faa Maaneder døde af Underernæring.

Havde Socialkontoret overladt dette sidste til ham selv, havde han sikkert svaret: „Det kan jeg heller ikke!"

Staklen kunde hverken selv leve eller dø. Han kunde intet og var intet andet end en stakkels, viljeløs Snyltelus.

Men selv af det usleste bør vi lære. Og skulde du Kammerat møde denne Stakkels Moder i ny Udgave, da fore-

Fortsættes Side 4.

Rettelse

Se her Tobak!

I vort Referat fra Tobaksarbejdernes Kongres har der indsneget sig et Par Fejl, som vi hermed retter.

Den Delegerede fra Aalborg, hvis Mandat blev underkastet Afstemning, fordi han var Arbejdskøber, beskæftigede ikke, som vi skrev, 2 Tobaksarbejdere, men 2 Cyklesmede i sin Cykelforretning, og endelig blev Dirk Nak ikke Vicekasserer, men Næstformand. Den tidligere Næstformand blev Vicekasserer. Undskyld!

Bliv Abonnent paa Bladet

Syndikalismen og Aandens Arbejdere

XI

(Sidste Artikel.)

Kapitalismens historiske Sammenbrud tegner sig nu klart som en Række militære Sammenstød mellem Nationerne eller rettere, her i Europa i første Omgang mellem to Grupper af forenede Nationer, hvis Sammensætning allerede ligger afklaret i Verdenspolitiken.

Verdenskrigen er allerede begyndt dens Udvidelse kommer nu rask.

Har Europas fascistiske Nationer — som Japan — Mod til at slaa til, inden England har fuldendt sin efterblivende Oprustning, bliver den militære Knusningsproces lang og smertefuld, men ligegyldig lang eller kort, undgaar Centraleuropas kapitalistiske Økonomi, — der udad til politisk repræsenteres af Aksen *Berlin-Rom*, ikke sin Skæbne. Modpartens — de førstefødte kapitalistiske Nationer — Resurcer er for enorme.

Og Sejrherrene, der selv bliver endnu mere udmattede end i 1918, vover ikke en Gang til Eksperimentet med en indespærret taalsom Kapitalisme i Centraleuropa. De har Erfaring for, at den — om den skal leve — forvandles til et rasende fascistisk sultent Rovdyr.

Og begge Kapitalismens politiske Styreformer, baade Demokrati og Fascisme, er saa kompromitterede i de efterblivende mishandlede Folkemassers Erfaring og Bevisthed, at det er umuligt som i 1919, at bruge dem til at bedrage Folkemasserne med, og derved hindre dem i at udslette Kapitalismen som deres Eksistensgrundlag.

Ikke blot selve Kapitalismen, men deres fødte politiske Redskaber, Staten og Partierne, ligger sønderknust under det militære Nederlags Ruiner efter Opgøret.

Men tilbage i Sammenbruddets Kaos staar en af Krig og Hungerrationer mishandlet og afkræftet Menneskehed midt i en ødelagt Verden af knuste Fabriker og sønderskudte Byer, slæbende paa Invalidernes mægtige Hærskarer, ribbet for Tro og Haab til alt, hvad før var stærkt og mægtigt — Aandelig og fysisk forarmet skal denne efterladte Menneskehed skabe sig Brød og Brændsel og Klæder og Husly af Jordens Skød til Dagen i Morgen samtidig med, at den skal danne Fremtidens bærende Grundlag for den fælles Folkeøkonomi.

Kvintessen af Menneskeaandens Intelligens hvis Kendingsmærke alle Dage var Fremsyn og Vidsyn, maa efter at hvert Lands Arbejdere har stillet sig bag deres nationale Kapitalistklasses militære Oprustning, opgive enhver Anstrengelse for at afværge Verdenskrigen, som en nytteløs Opgave.

Den maa i samme klare Belysning erkende det haabløse i at afstive den vaklende Kapitalisme med sociale Fattig- og Velgørenhedsreformer.

Den maa i Overensstemmelse med sit kosmiske Væsen, med Fornuftens Kærlighed frigjort for nationale Rammer og Vanens Tænkning allerede nu vende Blik og Kræfter mod Opbygningens mægtige Opgaver i det kommende Sammenbruds smertelige Kaos.

Det er i denne historiske Opgave Aand.

Syndikalismen kalder paa Aandens Arbejdere.

Som Fremstillingen af Menneskenes materielle Behov fra den enkle lille Tændstik til den mest komplicerede Maskine forlængst har sprængt alle nationale og politiske Rammer i sin Oprindelse og Fremstilling som et Verdensprodukt, saaledes fremtræder eders Videnskab, eders aandelige Sysselsættelse og Nyttegerning for Menneskeheden som et Verdensbarn blevet til i international Kærlighed og Samvirksomhed af de bedste og mest positive skabende Kræfter iblandt Jer!

Og lige som Haandens Arbejdere paa Grundlag af deres Yrke, i Historiens Løb blev tvunget til at danne skærmende Organisationer om deres Interesser som Nyttemennesker, saaledes har I, Aandens Arbejdere eders Interesseorganisationer.

Og som Arbejdets Organisation i Produktion og Omsætning blev international, saaledes om end tregent, langsomt og efterblivende bandt Haandens Arbejdere deres lokale og nationale faglige Interesseorganisationer i internationalt Samarbejde.

Og I Aandens Arbejdere har om I ikke strengt organisatorisk har sluttet den internationale Kæde saa dog i jere internationale Kongresser og Sammenkomster taget selve jeres Arbejdsproblemer op til international Belysning og Samarbejde.

Og vi Syndikalister spørger jer, om I virkelig mener, at hele dette broderlige, fredelige internationale Samarbejde i Haandens og Aandens Arbejdsverden til Fremstilling af Menneskehedens materielle og kulturelle Behov, — ja, om I virkelig mener, at hele denne Kæde af Arbejdsfagenes Interesseorganisationer, der gennemvæver alle Nationer, der i et eneste Net omslynger hele den civiliserede Del af vor Jord, kun er en historisk Døgnflue, der skal dø, fordi et bestemt Tilegnelsessystem af de skabte Arbejdsværdier styrter sammen?

Vi Syndikalister mener det ikke. Tværtimod!

Hvor svage og mangelfulde disse faglige Interesseorganisationer end er, saa vil de i Sammenbruddets Stund, hvor Banker, Børser, Aktieselskaber, Stat, politiske Partier og alle hidtidige bestemmende Faktorer i Økonomien, dybt kompromitterede, styrte sammen under det militære Nederlags Vægt, være det eneste fornuftige Grundlag, der er levnet, hvorpaa Menneskene kan opbygge Produktionen og en retfærdig Fordeling af denne.

Spørgsmaalet er blot dette, om den fremsynede Intelligens kan indse og vil formaa allerede nu at fortroliggøre Masserne med den Tanke, at disse faglige Interesseorganisationer kan forvandles til fornuftige Arbejdsorganisationer, der overtager den falente Kapitalismes styrende Rolle i Produktion og Fordeling.

At dette lader sig gøre og netop lod sig gøre i et saadant Øjeblik for et Folk, hvor der skete et katastrofalt Sammenbrud af de hidtil bestemmende kapitalistiske Magtfaktorer, afgiver Spanien netop det mest afgørende Bevis for.

Da Haandens og Aandens Arbejderes Interesseorganisationer forvandlede sig til Arbejdsorganisationer.

Af alt, hvad der mest forbavsede Intelligensen i Maanederne efter Fascistoprørets Udbrud i Spanien i Juli 1936, var ikke Roen og Ordenen i Millionbyen Barcelona, men det dybt opsigtsvækkende Forhold, at Arbejdernes faglige Organisationer faa Uger efter at Industriens og Omsætningens ledende kapitalistiske Direktioner og andre hidtil ledende Faktorer var flygtet, kunde sætte Industri, Transport og Omsætning i fuld Gang og snart efter øge Produktionens Effektivitet langt ud over de tidligere Grænser.

Denne historiske Kendsgerning blev kun mulig ved, at Aandens og Haandens Arbejdere forud var organiseret sammen. Saaledes stod bl. a. Professorerne og Docenterne ved Universitetet i Barcelona organisationsmæssig tilsluttet Arbejdernes faglige (syndikalistiske) Landsorganisation C. N. T.

Og gennem denne nære Tilknytning i den syndikalistiske Organisation var begge Parter, Aandens og Haandens Arbejdere, forud fuldt fortrolige med, at det var deres uafviselige moralske Pligt, i det Øjeblik, det kapitalistiske Styre svigtede, at overtage Ledelsen af Produktion og Fordeling gennem Organisationerne.

Der blev derfor ingen Hdelsesfuld Sulteperiode eller Kaos i Juli-August 1936 eller senere i Spanien og dette beroede udelukkende paa, at baade Haandens og Aandens Arbejderes faglige Interesseorganisationer forud var fortrolige med deres Forvandling til Produktion, Transport og Fordelingsorganer for Samfundet.

Paa Indvendingen, at Spanien kun er et ringe, lille Eksempel i Forhold til Økonomiens Sammenstyrtning i Centraleuropa efter en Verdenskrigs Hærgen, vil vi Syndikalister svare:

De mest fremstaaende Videnskabsmænd søger i Dag Verdensbilledet i Atomet.

Det hele Spørgsmaal er den mindst mulige Masselidelse i Sammenbruddets Stund, og dette beror ikke paa Omfanget og Dybden af

Fortsættes Side 4.

Tvang eller Frivillighed

Den mægtige socialdemokratiske Presse bliver opretholdt paa den Maade, at Fagforbundenes Ledelser uden videre tager Forbundenes og Medlemmernes Penge uden at spørge dem. Paa denne Maade opretholdes denne Presse med Hundrede Tusinder Kr., som Arbejderne tvinges til at betale.

Det staar ikke bedre til med den „kommunistiske" Presse, men her er det russiske Arbejdere, der af Stalins Diktatur tvangsudpresses for Hundrede Tusinde af Kroner, som Tilskud til hans Falerør ude rundt i Verden.

Anderledes med den syndikalistiske Presse. Vi er de inderste Fjender af enhver Form for Tvang. Det vilde være den største umoralske Fallitterklæring for vor Sag, om vi vilde tvinge nogle Arbejdere mod deres Vilje at støtte vort Blad. Vi maa og skal bygge vor Presse op paa Frivillighedens Grundvold.

Kun derved, at vort Blad skrives for Arbejdernes egen Sag og paa en saadan Maade, at tænkende Arbejdere gerne vil læse og støtte det, kan vi leve og eksistere som Presse.

Vi taler Frihedens Sag og bygger den op paa Frivillighedens Styrke.

Er der blandt vore faste Abonnenter Mennesker, som i denne Aand gerne vil række os en hjælpende Haand, da vil vore Inkassatorer nu ved Kvartalsskiftet have vort smukke **Bladfondsmærke** med, som kan købes for 50 Øre. **Mange Bække smaa — gør en stor Aa.**

De ulovlige Strejkers Lærdom

Kollektive Slavekontrakter med personligt Straffeansvar

Voldgiftsloven og de fælles Afstemningsregler er en oprørende Udfordring overfor Arbejderne

Det kan ikke bestrides, at den sidste Tids „ulovlige" Strejker og ikke mindst de Domme, der er fældet af „Den faste Voldgiftsret" over de paagældende Arbejdere personligt, har vakt mange Diskussioner blandt Arbejderne om hele dette Forhold.

Ikke mindst Arbejdsmændenes Strejke hos B. og W. for at faa rettet lidt, — nogle usle Øres Lønforhøjelse — **ved deres skændige** lave Løn, har faaet mange alvorlige Arbejdere til at opstille det Spørgsmaal: „Hvor ender vi, hvis disse Forhold skal vedvare?"

Ogsaa den haarde Bøde disse Arbejdsmænd blev idømt har vakt betydelig Harme, ikke mindst paa Grundlag af de Oplysninger, Formanden for Fagforeningen har givet Offentligheden og hvoraf det fremgik, at sidste Gang de samme Arbejdsmænd paa „lovlig" Vis skulde opnaa et Par Øre, varede det 8, siger og skriver otte Maaneder, for at bevæge dette Millionfirma til at afgive et Par lusede Øre i Lønforhøjelse.

Og nu denne Gang, ikke Tale om lidt forstaaende Fornuft fra det rige Firmas Side, overfor disse usselt lønnede Arbejderes forværrede Eksistens under Vareprisstigningen.

Nej, ikke Tale om den mindste Forstaaelse, og naar Arbejderne saa taber Taalmodigheden overfor det haabløse i den „lovlige" Forhandlingsvej og gaar ud i Aktion for deres soleklare uangribelige Ret til at faa saa meget i Løn, saa de kan forsørge deres Familjer, saa straks den borgerlige faglige „Retsmaskine" over dem med **Straf, der gør deres Eksistensforhold endnu værre.**

Ja, man forstaar godt tænkende Arbejderes Harme, baade mod Millionselskabet og de fine Dommere i den faste Voldgiftsret, der ikke skal forsørge Kone og Børn for 50 Kroner om Ugen.

Men Harme er her ikke nok, om disse Forhold skal ændres! Her maa Forstaaelse til først af alt, og her har de førte Diskussioner afsløret at Mængder af Arbejdere ikke aner, hvilke personlige Lænker, de er bundne i, som Medlemmer af deres Fagforeninger og Forbund.

Vi vil give et Par Oplysninger herom.

To Opfattelser skarpt vendt mod hinanden.

Vi syndikalistiske Arbejdere stiller os som Lønarbejdere paa det Standpunkt:

Da vi fremstiller vor Arbejdskraft af de Næringsmidler, vi maa købe, kan vi ikke indgaa paa at sælge vor Arbejdskraft for en kontraktbunden Løn, for et længere Tidspunkt, uden at Priserne paa de Levnedsmidler, vi skal købe for Lønnen, fastbindes for samme Tidsrum.

Og tvinger Udbytterne gennem en Lockout eller lignende, i Kraft af deres langt større Rigdom og Magt, os til som Lønarbejdere alligevel at gaa ind paa en saadan Overenskomst, da er dette en moralsk Forbrydelse, der giver os en tilsvarende Ret til at bryde denne paatvungne Overenskomst i samme Stund som vi har Muligheder dertil.

Vi betragter enhver fast bindende Overenskomst som en Forbrydelse mod Arbejderne og deres Eksistensinteresser og vi vil kun anerkende den frie Prisaftale, der kun har Gyldighed til en af Parterne opsiger den.

I den skarpeste Modsætning hertil staar alle Udbyttere.

De kræver, at Arbejdernes Løn skal fastbindes, ofte for flere Aar, medens de selv vil have fuld Frihed til at forhøje Prisen paa de Varer Arbejderne fremstiller saa [illegible] at Udbytterne [illegible] ikke kan [illegible] alle Arbejderes [illegible] Lønforbedringer [illegible] har opnaaet ved de indgaaede Overenskomster.

Paa dette efter vor Opfattelse umoralske Udbytterstandpunkt har de danske Arbejdere efterhaanden ladet sig lokke ind.

De danske Fagforbund og selvstændige Fagforeninger er alle bundne til faste, for en bestemt Tidsperiode, gældende Overenskomster.

Og selv om der i flere af disse findes saakaldte Løfteparagrafer, hvorved Arbejderne i Overenskomstperioden skal kunne faa **forbedret deres Løn, saa viser** Konflikten hos „B. og W.", at selv i Tider, hvor Udbytterne lukrerer enormt ved deres Frihed til Prisforhøjelse paa *deres* Varer, saa har Arbejderne ingen Midler til at faa forhøjet Lønnen gennem disse saakaldte Løfteparagrafer.

Tværtimod, saa har Fagforbundenes *Ledere* sammen med Udbytternes Repræsentanter og Statsmagten i den faste Voldgiftsret og Straffebestemmelser sørget for, at Arbejderne overfor de mægtige Vareprisstigninger er bagbundne i Forpligtelser og Straffebestemmelser, der skaanselsløst udleverede dem og deres Hjem til Vareprisstigningernes Udmarvning, medens Udbytterne og Borgerskabet i Ly af de bindende Overenskomster og „Rets"-Maskinen væltede sig i Millionudbytter og Livsnydelse.

Dette er Billedet af i Dag. Og **ingen tænkende Arbejdere** har **Skade af at konstatere denne foreliggende Kendsgerning.**

En grundig Misforstaaelse. Arbejderne er kollektivt bundne, men personlig ansvarlige.

Diskussionerne om Konflikten hos „B. og W." har Gang paa **Gang afsløret, at de fleste Fagfor**eningsmedlemmer slet ikke kender Rækkevidden af de Straffebestemmelser, der følger med Fagforbundenes faste Overenskomster.

De har den Opfattelse, at naar Fagforbundene, — ofte uden at spørge dem ad — binder dem til en kollektiv Arbejdsaftale, Overenskomster o. s. v., saa maa det ogsaa retslig set være Underskriveren, der direkte bærer Ansvaret for den indgaaede Aftale.

Og, har mange Arbejdere tilføjet, saa maa Forbundet bag efter afgøre Sagen — Boden, med de Medlemmer, der bryder Forbundets indgaaede Forpligtelser.

Dette er en fuldkommen Misforstaaelse af dette saakaldte „Retsforhold".

Det hedder ganske vist meget bestikkende, at Forbundet *forpligter sig* paa Medlemmernes Vegne o. s. v.

Men det er lige det modsatte, der finder Sted, nemlig at Forbundet forpligter Medlemmerne under deres personlige Strafansvar.

Der staar nemlig i Loven udtrykkelig følgende Bestemmelse:

> **„Naar intet andet forud er vedtaget, kan der kun paalægges Organisationen som saadan retslig Ansvar, naar den har gjort sig delagtig i den paaklagede Arbejdsstandsning eller Fortsættelse".**

Denne Bestemmelse fritager det underskrivende Forbund og lægger som logisk Følge heraf Strafeansvaret over paa Medlemmerne personlig.

For at ingen Arbejder skal være i Tvivl om, at Loven virkelig skal forstaas saaledes, har Forretningsudvalget for „De samv. Fagforbund" i sidste Uge været saa elskværdig at levere det afgørende Bevis herfor ved at indsende en Klage til „Den faste Voldgiftsret" over en Dom fældet i en Sag angaaende en „ulovlig" Arbejdsstandsning i Esbjerg (der blev efterhaanden mange af dem) af 21. August i Aar.

I Klagen der er gengivet i „Social-Demo." Søndag d. 19. September (Københavnsudgaven) siges bl. a.: „— — naar vi maa tage dette usædvanlige Skridt, skyldes det at den nævnte Kendelse ved sin

Partiernes Tragedie

Alle socialistiske Partier er begyndt som Redskab for Arbejderne mod Kapitalismen.

De er alle endt som et Redskab for Kapitalisterne mod Arbejderne.

Grundaarsagen hertil er, at de staar aaben for alle mulige borgerlige og moralsk slette antisocialistiske Individer, der i deres egoistiske Stræberi efter fede Indkomster, Magt og borgerlig Anseelse fører Partierne paa Afveje og til sidst over i Forræderi mod Arbejderne og Socialismen.

Intet hidtil eksisterende politisk socialistisk Parti har undgaaet denne tragiske Skæbne.

Det er derfor i praktisk nøje Overensstemmelse med hele Klassekampens historiske Erfaring, naar Syndikalismen bygger Kampen for Arbejdernes Interesser mod Kapitalen og Kampen for Socialismen udelukkende paa Lønarbejdernes faglige Interesseorganisationer. Her er ingen Adgang for borgerlige Elementer og Stræbere, og det beror udelukkende paa Arbejderne selv, om de vil holde dem ren for [illegible] Tilbøjeligheder.

Dette ved de korrumperede politiske Partier meget vel. Derfor danner de nu Fraktioner inde i Fagbevægelsen og ved Hjælp af betalte Kreaturer og [illegible] søger de [illegible] at ødelægge Fagbevægelsen som Arbejdernes socialistiske Kampbevægelse.

Derfor er det de syndikalistiske Arbejderes mest aktuelle Opgave i Dag at standse denne Ødelæggelse.

BLIV ABONNENT paa ARBEJDET i Oktober Kvartal!

(Kun 1,50 Kr.)

Abonnement kan tegnes paa alle Postkontorer og hos alle Landpostbude eller blot ved at skrive et Kort med tydelig Navn og Adresse til »Arbejdets« Kontor, Blaagaards Plads 21, København N. Aabent fra Kl. 17 til 19 hver Hverdag Aften.

TEGN DIG SOM ABONNENT I DAG!

„ARBEJDET“
Organ for Fagoppositionens Sammenslutning i Danmark.
Redaktion & Ekspedition:
Blaagaards Plads 21
København N.
Kontortid Hverdage 17-19
Postgiro 236,82
F/S. Formand:
Vald. Hansen, Nordre Allé 14.
Træffes paa Kontoret hver Torsdag fra Kl. 18-19.

Afgørelse alvorligt rokker ved det, der er Fundamentet for Den faste Voldgiftsret, nemlig Organisationernes Tillid til Retten — den Tillid, der særlig er skabt derved, *at Organisationerne ikke gøres ansvarlige for Medlemmernes Handlinger og Forbundene ikke for Afdelingernes Handlinger, uden særlige Omstændigheder giver Grund dertil.*“

Efter denne Skrivelse fra „De samv. Fagforbund“, behøver ingen Arbejder mere at være i Tvivl om, at hele det skamroste faglige Retsvæsen er baseret paa

Kollektive Slavekontrakter med personligt Straffeansvar for Arbejderne.

Efter dette har Forbundene Ret til at binde Medlemmerne til den faste Overenskomst og Medlemmerne er undergivet Straffeansvaret for dens Overholdelse!

Lad os f. Eks. tage „Dansk Arbejdsmands Forbund“, som i dette Tilfælde nævnte Voldgiftsdom er gaaet ud over.

Dette Forbunds Hovedledelse misbrugte Bestemmelsen i Forbundets Love om Afstemning ved „kompetent“ Forsamling til, ved sidste Overenskomstsituation i Kraft af de nye Afstemningsregler, ikke blot at jage Forbundets egne Medlemmer ind paa elendige Lønvilkaar, men den bandt tillige Smedene og Typograferne til Overenskomster, som disse Fags Arbejdere forud havde forkastet.

Denne lille Forsamling af Ledere, — hvis Flertal slet ikke ernærer sig som Lønarbejdere —, har Ret til at binde mange Tusinde Arbejdere til Arbejdsvilkaar, de har stemt imod og samtidig binde disse Arbejdere til et Straffeansvar om de nægter at anerkende denne blodige Forhaanelse af al Retsopfattelse.

Det er dette d'Herrer Bureaukrater kalder Arbejdernes Fremskridt, det faglige Retsvæsen, som vi maa værne om o. s. v.

Vi vil kalde det oprørende Slaveri. Og der er da heldigvis flere og flere Arbejdere, der efterhaanden deler denne vor Opfattelse.

Syndikalist.

Men Jorden blev ikke ren

Jeg saa ham: Vorherre — Gud!!
En Sommeraften,
en pjaskregnsaften i Juli.
Himlen var dækket af mørke skyer,
der hang som mægtige totter graa lommeuld —
og dumpede nedover gaden hvor jeg bor.
Og midt i al lommeulden
var en lys aabning —.
Og der stod han!
Han var stor — mægtig stor —
og skummel saa han ud
som han stod der og spejdede
ned over den dovent rullende klode.
Graatung, majestætisk,
lænnede sig op a en vædetung skyklippe.
Han gloede nysgerrigt ned over kuglen,
der laa dernede — rund og regngraa,
lignende en skorpet, overgemt melon.
Vandet fossede ned!
Og jeg tænkte ved mig sæl:
Ham Vorherre — han ve' sgu nok forsøge
at rense vores jord —.
Naa — nu vendte han hodet — jeg ku' se
paa munden han brølede: mere vand!!
alle mand til pumperne!!!
Og nu begyndte et sandt skybrud —
et kommunalt 15 Øres bad i kæmpeformat.
Lommeulden skvattede ned i store laser,
smaabrummede gennem den graa luft,
opløstes i draaber og strimede ned mod jorden,
hvor draabeperlerne eksploderede med smaa svup,
og klukkede leende ned i vores kælder
i regnkaad oversvømmelseslystighed.
Vorherre ludede nu mæ hodet ud over uldkanten.
Jeg trode han kiggede ned paa mig —
og rødmede paa menneskehedens vegne.
Men — næ!
Han hade nok øjnene andre steder.
Jeg ku se han talte — og nu — nu hørte jeg
det buldre ned mod jorden:
Krig!
Mord!
Trældom!!!
Ødelæggelse!!!!
Han vendte sig mod Sct Peter og
raabte dirrende:
LUK I FOR HELVEDE!!!!!
Og Peter lukkede i — — for HELVEDE.

— halfdan.

Tyske Emigranters tragiske Skæbne

Jaget af Nazisterne, jaget af Stalins spanske Forbrydere og nu ogsaa af det danske Politi

I sidste Uge fandtes i enkelte Dagblade en Meddelelse om, at det danske Statspoliti havde nægtet nogle tyske Emigranter, der kom fra Frankrig med Damper til Esbjerg, Adgang til Landet, fordi deres Papirer ikke var i Orden og at de omgaaende var sendt tilbage til Frankrig.

I Mandags modtog vi fra den syndikalistiske Landsorganisation i Sverige Anmodning om overfor danske Arbejdere at paatale de danske Politimyndigheders Optræden ved denne Lejlighed.

Organisationen meddeler følgende:

De paagældende tyske Emigranter, der i sin Tid maatte flygte for Nazistterroen i deres Hjemland, er Mænd af dem, der straks efter Fascistoprørets Udbrud i Spanien meldte sig til Tjeneste i den spanske Folkehær, og de har paa de forskellige Frontafsnit sat Livet ind for det spanske Folks Frihed i Kampen mod Fascisterne.

Men disse Emigranter, der hverken tilhører Negrins borgerlige Fløj eller Stalins Forbryderparti, men stillede sine Kræfter til Raadighed uden Hensyn til politiske Partirammer, bliver nu som Hundrede andre Emigranter, — som Tak for deres Hjælp, — paa det mest oprørende forfulgt af de kommunistiske Terrorbander, Negrin betjener sig af.

Hundreder af disse Mænd, der er uselviske og af ideelle Grunde rejste ned for at hjælpe det kæmpende spanske Folk, sidder nu i Fængslerne dernede, overøst med grundløse, løgnagtige Beskyldninger i de stalinistiske Provokationsorganer, mishandlet, sultet og forhaanet af Fængslernes stalinistiske Politibander.

De to faglige Landsorganisationer dernede, hvis vældige Kræfter dels er bundet ved Fronten for at holde Fascisterne fast og dels er lammet af Hensyn til Vaabenleverancer og andre uundværlige Varer fra Rusland, er i Øjeblikket forhindret i at gøre op med de Minoriteter, der med det „kommunistiske“ Forbryderpak som bevæbnet Politi terroriserer bag Fronterne.

Da de faglige Landsorganisationer derfor ikke i Øjeblikket kan beskytte de med det spanske Folk sympatiserende Emigranter, er det ordnet saaledes, at de igennem deres Forbindelser i Udlandet sørger for, at disse Emigranter, saavidt det er muligt, skaffes Asylret andet Sted og Midler til at rejse for.

De tyske Emigranter det danske Statspoliti i sidste Uge stoppede i Esbjerg, var af Spaniens største faglige Landsorganisation C. N. T. forsynet med Midler til at rejse til Sverige for, og i Sverige havde den syndikalistiske Landsorganisation lagt alt tilrette for at sørge for Opholdstilladelse og Underhold til dem.

Det hele Grundlag de danske Politimyndigheder kan have for sin Optræden, siger Meddelelsen, er en eller anden i denne Forbindelse betydningsløs Formalitet, da der kun var Tale om Gennemrejse for Danmarks Vedkommende.

Af Telegrammet fra de tyske Emigranter, som er i vor Besiddelse, fremgaar det ogsaa, at de samme Dag — uden Muligheder for at faa opklaret Forholdet — er sendt tilbage til Frankrig.

Paa Grundlag af disse foreliggende Kendsgerninger, maa vi erklære os enige med den svenske Organisation og nedlægger her den mest energiske Protest mod denne de danske Pas- og Politimyndigheders Opførsel mod fattige hjemløse Emigranter!

Vi gør det saa meget mere, som der her kun var Tale om Gennemrejse til et andet Statsomraade.

Havde det været rige Turister, hvis Papirer ikke var helt i Orden for en saadan Gennemrejse, tvivler intet Menneske om, at de danske Myndigheder havde givet disse Mennesker Mulighed for at faa bragt Forholdet i Orden til videre Rejse.

Men hvor meget større Grund var der ikke til, at vise et endnu større Hensyn til hjemløse og forfulgte politiske Emigranter, der intet Konsulat har til at hjælpe sig og derfor har langt mere forstaaende Hensyn behov til, at faa Papirerne reglementerede ordnede.

Vi beklager at maa erkende, at de tyske Emigranter, der er Modstandere af Stalins blodige Diktatur, nu behandles og jages lige saa hensynsløst i det republikanske Spanien som i deres nazistiske „Fædreland“, men vi beklager mindst lige saa dybt, at vi skal have Grund til at paatale de danske Politimyndigheders unødige Hensynsløshed imod disse i Forvejen tragisk forfulgte Mennesker.

NEGRIN KASTER MASKEN

Alle den spanske Underklasses tusindtallige Blodofre skal være givet forgæves, thi den spanske Folkefrontsregering vil anerkende de gamle Tyraners Ejendomsret til Jorden og Arbejdsmidler og dermed Adgangen til fortsat Udplyndring af det arbejdende Folk

Ifølge den spanske Folkefrontsregerings officielle Nyhedsbureau *„International Information“*, har Regeringens Konceilspræsident Negrin afgivet følgende Erklæring overfor den engelske Presse:

„Den spanske Regering har altid respekteret Privatejendomsretten. De Excesser, som er forekommet, fandt kun Sted i Begyndelsen af Borgerkrigen og havde sit Udgangspunkt i individuelle Overgreb paa Trods af alle formelle Instruktioner. Men denne korte Periode af Kaos er forbi for længe siden. Vor Konstitution giver Udtryk for den Respekt, vi nærer overfor Ejendomsretten og De kan være fuldkommen overbevist om vor Agtelse og Respekt for de konstitutionelle Forskrifter.“

Med dette Dokument er præsteret det mest afgørende Bevis for, at den saakaldte spanske Folkefrontsregering er et erklæret Redskab for den udbyttede Kapitalisme.

Denne Erklæring gaar i Realiteten ud paa, at *de gamle kapitalistiske Ejeres Raaderet over Spaniens Jord og Arbejdsmidler skal anerkendes, saafremt Regeringen Negrin faar Magt til det!*

Dermed er fastslaaet, at det er Regeringen Negrins Hensigt, at udlevere Spaniens Arbejdere og fattige Bønder til deres gamle Tyranner til fornyet Undertrykkelse og Udbytning.

Set i Belysning af alle de Ofre, alle de ubeskrivelige Lidelser det spanske Folk i denne Borgerkrig har givet og gennemgaaet, for at frigøre sig for sine gamle Tyranners Udbytning og Undertrykkelse, er Negrins Erklæring det mest kyniske, forræderiske, historiske Dokument, der i mange Aar er præsteret.

Var Øjeblikket inde, kan der heller ikke herske Tvivl om, at det omgaaende vilde koste Regeringen Livet.

Erklæringen lyver paa et afgørende Punkt.

Naar Erklæringen siger, at de Excesser, der har fundet Sted mod den konstitionelle Ordning, som erklærer Privatejendommen for hellig og ukrænkelig, kun fandt Sted i Borgerkrigens Begyndelse, og at disse kun havde sit Udgangspunkt i individuelle Overgreb, saa lyver den groft.

I Overensstemmelse med de spanske Bondemassers Kamp i de to sidste Menneskealdre, har Bønderne gennem deres Kommuner, ikke blot ved Borgerkrigens Begyndelse, men indtil denne Stund, kollektiviseret Jord og Landbrug til *Fælleseje* og dermed ophævet den konstitionelle Orden med dens forbryderiske Anerkendelse af den private Ejendomsret.

Det samme har og gør den spanske Industriarbejderklasse, ikke blot Hovedmassen af denne, der staar i den revolutionære, syndikalistiske Fagbevægelse, men ogsaa Medlemmerne i den reformistiske Fagbevægelse. De har overalt sammen med Aandens Arbejdere kollektiviseret Industrien.

Hvor horribel løgnagtig Erklæringen er i denne Henseende, turde følgende to Kendsgerninger afgøre.

Kun derved, at denne almindelige Masseophævelse af Privatejendommen — Kollektivisering — straks fandt Sted og satte Produktionen igang, frelstes det spanske Folk fra den Nødstilstand, som det russiske Folk maatte gennemgaa i de første Aar efter 1917.

Og det spanske Folk maa, i Forhold til Antal og Resurser, staa for et langt større militært Tryk end det russiske.

Og det spanske Folks militære Front vilde i Løbet af faa Uger bryde sammen af Mangel paa Ernæring, Vaaben og Ammunition, om ikke det kollektiviserede Landbrug og den kollektiviserede Industri, hver Dag arbejdede under Højtryk og forsynede den.

Disse to Kendsgerninger dokumenterer afgjort, hvor løgnagtig nævnte Afsnit af Erklæringen er.

Hvem repræsenterer Negrins Regering og hvorfor maatte Caballero gaa?

For Caballeros Regering kunde der herske lidt Tvivl om, hvem den repræsenterede, da der ikke har været afholdt Valg siden Rigsdagens Opløsning ved Fascistoprørets Udbrud.

Men for Negrins Vedkommende hersker der ingen Tvivl blandt Spaniens Arbejdere.

Ligesom Franco er bragt til Magten i den Del af Spanien, han behersker af de to Stormagter, Tyskland og Italien, saaledes er Negrin indsat til Regeringsmagten af England og Frankrig under Medvirkning af Sovjetrusland.

Negrins Afløsning af Caballero blev fremtvunget gennem en Intrigekamp, af hvis Indhold Udlandet kun fik løsrevne Stumper, bl. a. den gentagne Udtalelse af Caballero: *„Jeg vil ikke svigte Arbejderne!“*

Spaniens revolutionære Arbejdere ved bedre Besked. De ved, at Caballero veg for Negrin under Trusel af en fuldstændig Boykot for Tilførsel af alle Varer og Vaaben, ikke blot fra Frankrig og England, men særlig fra Sovjetrusland.

Da Caballero ikke turde tage

Fortsættes Side 4.

Norsk Bondefanger-Forslag i Geneve

Den norske Udenrigsminister Halvdan Koht stillede sidste Lørdag et Forslag i Folkeforbundet, gaaende ud paa, at dette gjorde Forsøg paa at faa en Vaabenhvile etableret i Spanien, hvor Folket under Forbundets Kontrol skulde have Lejlighed til at foretage en Afstemning om Landets „Forfatning“.

Her ser man igen et Forsøg paa at bluffe Europas Arbejdere.

Spaniens revolutionære Arbejder- og Bondemasser kæmper jo ikke om den ene eller anden Forfatning. For dem gælder det ikke den ene eller den anden kapitalistiske, politiske Styreform. Spørgsmaalet om de skal udplyndres og forslaves enten af tysk-italiensk eller fransk-engelsk Kapital med tilsvarende politisk Undertrykkelsesapparater, er for dem ikke et ærligt Arbejderliv værd.

Det de kæmper for, og det de indtil nu har givet Tusinder af deres bedste Ungdom og Mænd for i det frygtelige Opgør, er ikke for den ene eller anden kapitalistiske Styreform, men Kapitalismens Herredømme, mod hver en borgerlig Slyngel, der rækker sine griske Klør ud efter deres Jord, deres Gruber, deres Industri og dermed mod deres Frihed, sociale Velvære og Livslykke!

De kæmper for det spanske arbejdende Folks absolutte Herredømme over Spaniens Jord, **for den sociale Revolution!**

Det er muligt, at Folk af Hr. Kohts Type endnu kan bluffe Europas Arbejdere med Hensyn til, hvad det arbejdende spanske Folk kæmper for, men de spanske Arbejder- og Bondemasser kan han ikke bluffe, — for dem er **Kampens Maal Dødens Alvor!**

Demokrati og Fascisme under den kommende Verdenskrig

Af Chr. Christensen

X

I den sidste Artikel i Nummer 31 omtalte jeg indgaaende, den engelske Overklasses Motiver til Gennemførelsen af **„Loven om ti Timers Arbejdsdag“**, den første store og iøvrigt den mest betydelige sociale Reform, der er gennemført i noget Parlament siden 1847.

Jeg minder om, at det ikke blot var i England, men ogsaa i Tyskland, Danmark og i den øvrige Verden, at de første og ofte meget betydelige Reformer blev gennemført af Reaktionens og Storkapitalismens Repræsentanter, længe inden der i Parlamenterne fandtes et moderne Demokrati.

Jeg erindrer ligeledes om, at Reformernes Modstandere var de smaa Fabrikanter og Mestre, idet hele taget Smaaborgerskabet, der fra Begyndelsen var Modstandere af den sociale Reform.

Motiverne for dem var, at Reformen vilde stille saadanne Krav dels til deres Virksomhed og dels til deres Skatteevne, at den vilde virke dræbende for mange af deres Virksomheder og tvinge dem alle til at betale „Gildet“.

Dette Motiv vil man genfinde helt eller Bestanddele af det endnu 90 Aar efter i de borgerlige og smaaborgerlige Højre- og Venstrepartier rundt i alle Stater, i deres Modstand mod de sociale Reformer.

Men det samme gælder ikke mindre Højfinansen og den industrielle Storkapitals Motiver, fra 1847 og saa nu. Deres Tilladelse er en bestandig Forudsætning.

Jeg siger udtrykkelig **Tilladelse**, thi hver Stats Finansstyre vilde uhjælpelig blive saboteret ud, om det begyndte at give betydelige sociale Reformer uden Højfinansens Tilladelse. Den sidste, der begyndte paa den Art Vildfarelser var **Leon Blum**, men han fik ogsaa bare begyndt, — saa var han „**kort fast**“.

Motiverne for Storfinancen til at gaa med til sociale Reformer, er i Dag, som i 1847, kun Egennytte, kun en Forretning, der for den er praktisk socialpolitiske Foranstaltninger til Fremme af en bedre Udbytningsfred og en større Udbytningsmulighed af Lønarbejdet.

Som et sideordnet Motiv kan for den industrielle Storkapitalisme endnu som i 1847 spille et Konkurrencehensyn, idet det ofte er langt lettere for den store kapitalstærke Bedrift at indføre Begrænsning af Arbejdstid, af Lærlingeantal, Spisestuer, Sundhedsforskrifter o. s. v., end de smaa kunkurrerende kapitalfattige Virksomheder.

Alle disse Realforhold baade i Motiver og bestemmende økonomiske Magtfaktorer for de sociale Reformers Fremsættelse bag Parlamenternes Vedtagelser, maa vi skarpt holde os for Øje, om vi vil forstaa de sociale Reformers sande Karakter.

De almindelige Arbejdere, hvis eneste Oplysningskilde er deres daglige demokratiske Partiblad, maa uvægerligt blive Ofre for denne Presses fuldkommen falske Fremstilling af Motiverne for og Realiterne i de sociale Reformers Tilblivelse.

Men selv den almindeligste Arbejder ved dog, naar han tænker selv, at den borgerlige Klasse i Almindelighed og Storfinansen i Særdeleshed, er aldeles ligeglad med hans Skæbne

Kammerat

Vi staar nu ved Oktober Kvartalskifte.

Alle kapitalistiske og alle Partiers Blade har i Kraft af deres Pengemidler sat en enorm Agitation i Gang for at vinde Arbejdere som Abonnenter nu i Oktober Kvartal.

„Arbejdet“ har ingen Pengemidler. Vor eneste Kapital og vor eneste Mulighed for at vinde nye Abonnenter er din og andre Kammeraters gode Vilje til uden Vederlag at gøre et Stykke Arbejde for Bladet og formaa Kammerater og Venner at tegne sig som Abonnenter.

Kammerat, gør i denne Uge et Forsøg! Prøv at vinde én Kammerat eller Ven som Abonnent, og lykkes det, da send straks hans Navn og Adresse paa et Kort ind til Bladets Kontor, Blaagaards Plads 21, København N. Tilføj ogsaa dit eget Navn og Adresse.

Husk at Abonnentstaben er den faste Rygsøjle, om hvilken vi opbygger Bladets Økonomi og Fremskridt!

Gør et Forsøg i denne Uge!

BRDR. THØGERSEN'S BOGTRYKKERI
Vesterbrogade 27 B
C. 5023
Moderne Tryksager - Billige Priser

„Krystal“ Mineralvand
Tilkendt Guldmedalje i København
Bemærk Garantien paa Etiketterne.
Anvender kun lovligt foreskrevne Flasker med Navnet „Krystal“ i Flaske og Prop. — Salg til Private.
Billige Priser.
Godthaabsvej 239. Telf. C. 6355

og at deres Repræsentanter selvfølgelig ikke stemmer for en eneste Krone til ham, uden de ser deres Fordel ved det paa en eller anden Maade.

Blot han vilde holde denne sunde Tanke fast og sammenholde den med den Kendsgerning, at ingen Reform endnu er vedtaget af noget Parlament, uden ved Hjælp af Stemmer fra denne Klasses Repræsentanter.

Da Arbejdernes Repræsentanter endnu ikke har været afgørende Flertal i noget Parlament, er det givet, at denne Klasse har haft Interesse i Reformerne, naar de stemte for dem.

Og endelig kommer det afgørende, som ikke er Tovtrækkeriet og Stemmeafgivningen i Parlamentssalen, men det der gaar forud, nemlig Bevillingen, Tilladelsen til overhovedet at fremsætte Forslaget, som foregaar i det saakaldte 3die Ting — Finanskapitalen og dens ledende Organer.

Dette Forhold bliver altid holdt skjult for den almindelige Vælger. Han fyldes jo daglig med Løgnen om Rigsdagen som den højeste bestemmende Myndighed i alle offentlige Anliggender, hvorpaa han — „den ærede Vælger" — ogsaa har sin Indflydelse.

Og med Henblik paa de sociale Reformer er det for ham aldeles oplagt, at det bare gælder om at faa valgt saa mange som muligt af „Demokratiets" Kandidater, thi disse vil af humane og menneskekærlige Motiver skænke endnu flere sociale Reformer, der for ham staar som et Udtryk for Tidens voksende Humanisme, ja, endog som Udtryk for Socialisme.

Med andre Ord, han er et blindt Offer for alle det moderne Demokratis Løgne.

Men hans Taabeopfattelse af Socialismen vilde faa et slemt Grundskud, om han fik Viden om de Forhandlinger, der finder Sted mellem Finansministeriet og de ledende Bankdirektører, — Storfinansens Repræsentanter, — før hver større social Reforms Fremsættelse.

Det er Folkets værste Udsugere, der bestemmer de sociale Reformers Udstrækning og Skæbne.

Men om disse Forhandlinger faar „den ærede Vælger" intet at vide. Dette hører med til hæderligt parlamentarisk Styreform. Den Art Forhandlinger er Regeringshemmeligheder, som oftest kun Regeringsmedlemmerne og en lille snæver Inderkreds i Regeringspartiernes Finansudvalg kender noget til.

Naar det alligevel engang imellem lægges blot, saa sker det kun ved et Ulykkestilfælde.

Et saadant indtraf for Indenrigsminister Dahlgaard ved Forslaget om Hjælp til det betrængte Landbrug gennem Rentesænkning.

Hvori Fadæsen fremstod kan i denne Forbindelse være ligegyldig, men Forslaget forudsatte, at Bankerne og Sparekasserne gik med til en Sænkning af Renten for Indlaan. Og her havde Hr. Dahlsgaard ikke forud sikret sig de nødvendige Tilsagn fra Danmarks egentlige Herskere, — Finansherrernes Repræsentanter, Bank- og Sparekassedirektionerne, og efter at Forslaget var fremsat i Rigsdagen meddelte d. Herr. den „høje" Minister, at den Historie blev der ikke noget af.

Det mest karakteristiske var næsten Efterspillet. For fuld Alvor krævede Christmas Møller, at Hr. Dahlsgaard skulde træde tilbage som Minister, ikke fordi han havde stillet Forslag om at nedsætte Renten for de smaa Sparere, men fordi **han havde skandaliseret Rigsdagen ved at fremsætte et Forslag, før han havde sikret sig at Finanskapitalen vilde gaa med til det!**

Jeg ønsker stærkt at understrege dette Forhold for mine Læsere, at de i Fremtiden ikke løber rundt i den Taabetro, at man vedtager store økonomisk bekostelige sociale Reformer paa Grundlag af Føleri med de stakkels Fattige, Gamle, Syge og Arbejdsløse.

De sociale Reformer er som alt andet i det kapitalistiske Samfund en Forretning for dem, der financierer baade dem og de andre Statsanliggender, i det hele kontrollerer Staten og hele Samfundets Økonomi.

For at bestyrke „den ærede Vælger" i Demokratiets hykleriske Agitationsfraser om, at det er dets Partier eller endnu nærmere Socialdemokratiet, der ved sin Humanisme og mægtige Indflydelse i Rigsdagen skaffer Arbejderne de sociale Reformer, anfører man bestandig, snart de Konservatives, snart Venstres og snart begge Partiers Modstand mod de forskellige sociale Reformforslag.

Men selv denne Henvisning er Hykleri, hvis den skal bevise, at Kapitalisterne og de Store er imod, at Socialdemokratiet „hjælper" Arbejderne — og dette er jo Meningen!

Det reelle i dette Forhold har ikke ændret sig siden ti Timers Reformens Vedtagelse i England i 1847. Thi nu, ligesom den Gang, stemmer Smaaborgerskabet imod af rene egoistiske Grunde, dels fordi Reformen ofte vil ramme dem direkte og i alle Tilfælde indirekte ved, at de gennem højere Skatter skal være med at betale Storfinansen Renter og Omkostninger ved Reformens Realisation.

Og selv Smaaborgere og Bønder er saa ædruelige nøgterne, at de stemmer efter økonomiske Interesser i de politiske Anliggender. Det er kun Arbejderne, der er Flottenheimere, der stemmer efter Idealer, endda indbildte Idealer.

Højres og Venstres skiftende Standpunkter overfor de sociale Reformer har derfor intet med det reelle Indhold i Reformerne at bestille, men angaar udelukkende om de Klasser, disse Partier væsentlig repræsenterer, kan frigøre sig for at betale Omkostningerne eller, de ikke kan det.

Og da disse Partiers Tilslutning enten et af dem eller begges, — indtil Landstingsvalget 1936 — var en Nødvendighed for de sociale Reformers Vedtagelse, kunde jeg allerede nu fristes til at paapege, at alle hidtidige sociale Reformer i Danmark er vedtaget ud fra den Forudsætning, at Arbejderne selv skulde betale dem.

Denne Konklusion vilde være i logisk Overensstemmelse med al „Humanisme" i det kapitalistiske Samfund — at det som alt andet er Forretning med Kapitalforrentning. Men derom senere.

Her konkluderer jeg: Den sociale Reformlovgivning er i alle kapitalistiske Nationer paabegyndt af Finanskapitalens og Reaktionens parlamentariske Repræsentanter med det Formaal:

1. At skaffe Udbytningsfred.
2. At kunne udbytte Arbejderne endnu mere intensivt.

Ingen social Reform af Betydning er forelagt af nogen „ansvarlig" Regering i noget Parlament, før Nationens virkelige Herrer, Storfinansens ledende Mænd, — det tredie Ting, — forud har givet sin Tilladelse.

Det har altid været nødvendigt, at faa et eller flere borgerlige Partiers Tilslutning for parlamentarisk at faa Reformen vedtaget.

Disse Partiers Tilslutning har altid været betinget af, at de Klasse,r de repræsenterede — Bønder eller Borgere — blev fri for at betale Omkostningerne.

Allerede disse historiske Kendsgerninger dokumenterer, at det moderne Demokrati bedrager Arbejderne, naar det hævder, at det er Demokratiet, der skaffer Arbejderne de sociale Reformer.

Det moderne Demokrati lyver lige saa groft, naar det hævder, at de sociale Reformer er „et Gode" Arbejderne foræres — ikke betaler.

Men derom i næste Artikel.

Syndikalistisk Ungdomsforening

Medlemsmøde afholdes Onsdag d. 29. Sept. Kl. 20 prc. i Jernbanecafeen Nordre Fasanvej 252.

Interesserede velkomne. Bestyrelsen

Negrin kaster Masken

Fortsat fra Side 3.

Ansvaret for en saadan Boykot, da den efter hans Mening, paa det Tidspunkt, vilde udlevere den spanske Arbejder- og Bondebefolkning til Franco.

Paa den anden Side kunde han heller ikke gaa ind paa at opfylde de tre Stormagters — særlig Sovjetruslands — Krav, der gik ud paa, at *Privatejendommen skulde respekteres, de gamle Ejere indsættes i deres Rettigheder og Arbejderne og Bønderne paany undertrykkes.*

Det er kun paa denne Baggrund, man skal og kan forstaa Caballeros gentagne Udtalelser ved Regeringsskiftet: *„Jeg vil ikke svigte Arbejderne!"*

Dette var Negrin villig til, hvad hans Erklæring nu tydelig viser, men det kneb med Evnen.

Der blev derfor sluttet den særlige Aftale mellem Negrin og Sovjetrusland, at Stalin saa vidt mulig skulde tilfredsstille Spaniens Behov af Varer, Vaaben og Ammunition mod, at Spanien forud deponerede Sikkerhed i Guld i en bestemt parisisk Bank og videre, at Negrin indgik paa at optage mindst et Medlem af Spaniens lille „Kommunistparti" i Regeringen mod dels, at Rusland leverede en Del Flyvere og Tanksførere og Specialarbejdere, og *at det kommunistiske Partis Medlemmer stillede sig til Raadighed for Regeringen ved voldelig Undertrykkelse af Arbejdernes og -Bøndernes Kollektivisering og eventuelt ved Provokationer og efterfølgende Massakre, at opløse P. O. U. M. - C. N. T. og F. A. I., — de revolutionære Arbejderorganisationer.*

Beviserne ligger paa Bordet. Den forræderiske Aftale virkeliggøres

Det er i Lyset af denne Aftale, man skal se Begivenhederne, som de siden Negrins Magtovertagelse har fundet Sted.

1. Stalinisternes mange Snigmord af C. N. T.s, F. A. I.s og P. O. U. M.s Medlemmer.

2. Stalinisternes Militærformationer er trukket bag Fronterne, hvor de bevæbnede til Tænderne overfalder Arbejderne.

3. Stalinisternes Provokation i Barcelona i Maj Maaned, der gav Negrin Anledning til at oversvømme Catalonien med fuldt bevæbnede Borger- og Storbondesønner under Kommando af stalinistiske Officerer.

4. Opløsningen af P. O. U. M. og Arrestationen af alle dens ledende Mænd paa et fuldstændig falsk og løgnagtigt Grundlag samt Snigmordet paa *Nin*, Organisationens ledende Kraft.

5. Massearrestationer af alle udenlandske Emigranter, der forblev den sociale Revolution tro, og som alle havde sat Livet i Vove i Kampene mod Franco, under den forbryderiske Anklage, at de staar i Francos Sold!

6. Omdannelsen af Hæren fra en Folkemilits til en borgerlig Hær, hvor alle revolutionære Officerer efterhaanden fængsles eller degraderes og afløses af borgerlige og stalinistiske Elementer.

7. Voldelig Opløsning af det aragonske Raad. Arrestationen af dets Præcident, og bevæbnede stalinistiske Overfald paa Bondekollektiverne og deres Tilbud til Storbønderne og Godsejerne at faa deres Jord tilbage i *privat Eje*.

8. Bevæbnede Stalinistbanders Overfald paa enkelte Fabrikskollektiver, som de med Vold erklærer for nationaliserede Bedrifter, (Statskapitalisme).

9. Indførelse af Censur og Forfølgelse mod den revolutionære Presse, der vover at omtale denne Række af kapitalistiske Forbrydelser mod de spanske Arbejdere og Bønder.

10. Negrins, i denne Artikel aftrykte officielle Erklæring overfor den engelske Presse.

Denne Række af Kendsgerninger turde overbevise alle tænkende Arbejdere i Udlandet om, paa hvilket Grundlag Regeringen Negrin styrtede Regeringen Caballero.

Regnskabets Dag kommer.

Gennem Caballeros Fløj og gennem U. G. T. er alle Enkelthederne i Negrins forbryderiske Regeringsovertagelse forlængst spredt til alle Arbejdere og Bønder baade paa Fronterne og i Kollektiverne.

Anarkisternes gamle Kamporganisation F. A. I. har paany under disse Omstændigheder optaget sin gamle illegale Virksomhed.

Gennem dennes Efterretningstjeneste, der er organiseret paa alle Fronter, meddeles alle nye Forbrydelser Regeringen Negrin og dens stalinistiske Gangstere gør sig skyldig i.

Dette har i de sidste Maaneder medført en enorm Massetilgang til den syndikalistiske Bevægelse. Saaledes er den syndikalistiske Ungdomsbevægelse i Madrid-Afsnittet vokset i de sidste Maaneder, at den baade i Medlemstal og Presseoplag nu er større end alle de andre Ungdomsbevægelser tilsammen.

C. N. T. nærmer sig nu rask $2^1/_2$ Mill. Medlemmer og F. A. I.s hemmelige Formationer vokser ustandseligt.

Skal vi i Korthed sige, hvorledes Spaniens revolutionære Arbejdere og Bønder — det store Flertal i Fronten og bag Fronten — ser paa Situationen, kan dette sammenfattes deri.

Et Forlig mellem Franco og Negrin for at redde Kapitalismen i Spanien.

Engelsk og fransk Storfinans er paa det dybeste interesseret i, at italiensk og tysk Kapital ikke erobrer Magten over Spaniens Grubeindustri og andre Raamaterialer til Oprustning.

Derfor har de hele Tiden tilladt en afbalanceret Tilførsel til den republikanske Front, at Balancen mod Franco kunde opretholdes med det Formaal, at begge Parter sled sig selv krigstrætte saaledes, at et engelsk-fransk Forlig blev muligt. Nyon-Planen er det sidste Skaktræk i denne Plan.

Samtidig har den samme Finanskapital i Frygt for den sociale Revolutions Erobring af de samme Gruber, Jord og Arbejdsmidler, financieret Regeringen Negrin med Støtte af Ruslands Rakkerarbejde til Ødelæggelse af Spaniens revolutionære Arbejderbevægelse og Ødelæggelse af den sociale Revolutions Opbygning.

Spaniens revolutionære Arbejder- og Bondemasser, der i Dag staar med Haand og Herredømme over det republikanske Spaniens Produktions- og Vaabenapparat, vil møde den engelsk-franske Fjende, som den har mødt den tysk-italienske! Og i dette Opgør bliver det kun en Biting, at gøre op med Forrædderen Negrin og hans stalinistiske Provokatører bag Fronten, naar Øjeblikket dertil er modent.

Syndikalist.

Syndikalismen og Aandens Arbejdere

Fortsat fra Side 2.

Sammenbruddet, men paa Forstaaelsen af og Evnen i de opbyggende Kræfter.

Vi Syndikalister kalder paa Intelligensen, paa den faglige Sagkundskab blandt Aandens Arbejdere, i Kampen for at skabe denne Forstaaelse og denne positive opbyggende Vilje hos den tænkende Minoritet inden for alle faglige Organisationer i Arbejdets Verden.

Fra Interesseorganisation til ansvarlig Arbejdsorganisation.

Vi retter ikke denne Appel til Aandens Arbejdere i blaaøjet Tro paa, at der ved deres Indsats straks kan skabes en mere positiv Opfattelse af Organisationernes egentlige historiske Opgave.

Vi har ingen Grund hertil. Vi arbejder hver Dag blandt Haandens Arbejdere, hvor vi bestandig staar overfor Uvidenhedens Stupiditet, forblindet Partidaarskab og den aandelige Forvirring, som alle historiske Forskydninger i Massernes Eksistensforhold til alle Tider skaber.

Dernæst staar vi bestandig overfor en bevist Kategori af Elementer, der mener sine egoistiske Interesser tjent ved en systematisk Ødelæggelse af Fagbevægelsens Evne til at forbedre Massernes Kaar og dermed deres Tillid til og Tro paa de faglige Organisationers Betydning.

Og vi er ikke blinde for, at den ærlige Intelligens inden for Aandens Arbejdere vil møde de samme Skranker i Kampen for at bane Vejen for en dybere Forstaaelse af deres Organisationers Opgaver overfor den historiske Udvikling.

Men Tiden kalder overalt paa Sagkundskabens Forløsning mod Kapitalismens og det politiske Bureaukratis Daarskaber og aabenbare Mishandling af Massernes Livsskæbne.

Vi har i vor Kritik peget paa, at Lægerne til daglig staar Ansigt til Ansigt med den sociale Uretfærdigheds Ødelæggelse af deres Fags positive Opgave, at skabe en sund Slægt gennem sunde Forhold.

Det kan ikke — som hidtil — være den enkelte idealistiske Læges Lod, men hele den faglærte Lægeorganisations Pligt, at rejse en Kamp mod Kapitalismens Ødelæggelse af Slægtens Sundhed, saa sandt som dansk Lægeforening ikke er en Forening af egoistiske Kvaksalvere og Medicinmænd, der ansvarsløst bare lever paa haabløs Helbredelse i Stedet for at føre Forebyggelsens positive Kamp.

Det samme Spørgsmaal kan og bør rejses inden for alle faglige Organisationer blandt Aandens Arbejdere, alt i Forhold til deres samfundsmæssige Arbejdsopgaver.

Inden for alle Organisationer bør den ærlige Intelligens rejse Spørgsmaalet om Organisationens Forpligtigelser som ansvarlig arbejdende Samfundsorganisation.

Dette Krav stiller Syndikalismen til Aandens Arbejdere, ikke for at de skal gavne den, men for at hjælpe Menneskene til Forløsning ud af Forvirring og Lidelser i en historisk Periode, hvor det kapitalistiske Tilegnelsessystem ikke mere kan bære Presset af Produktivkræfternes mægtige Udvikling og derfor styrter Nationerne ud i Millionslagteri, sociale Lidelser og aandelig Forvirring.

I dette Kaos findes kun een praktisk, fornuftig og mulig Løsning, at alle nyttige, arbejdende Menneskers faglige Organisationer overtager Ledelsen og Ansvaret i Samfundshusholdningen.

Det kan jeg ikke

Fortsat fra Side 1.

hold hende alvorligt, at hun er den viljestærke Mands Morderske, ved ikke, at lade Barnet selv handle, selv i den største Ubehjælpsomhed, indtil det lærer at udføre Handlingen rigtig og derved lærer: „Jeg vil og kan!"

Og skulde du en Aften paa et Fagforeningsmøde komme ud for en af disse professionelle Blærerumper, der staar og indbilder Medlemmerne, at de intet selv formaar, men at de bare skal forholde sig rolige, saa skal „Far" nok ordne det hele, saa skær denne Løgner og afskyelige Viljemorder ned og afslør hans Snak og hans Moral, som den Gift, der for Tiden gør vor Klasse mere moden til Statens sociale Fattigreform end til i Kraft af egen Tro og Vilje, at tilkæmpe sig en hæderlig Løn for dens Arbejde.

Den raadne Prangerpolitik har snart ført vor Klasse saa langt ned i moralsk Forsumpning, at vi uden at skamme os siger til hinanden: **„Det kan vi ikke!"**

Det er snart paa Tide vi igen lærer at sige: **„Vi vil og kan!"**

Bort med den „Kompetente"

Fortsat fra Side 1.

Evangelium for det kamptrætte Bureaukrati i deres evindelige Snak om, at de daarligst lønnede Fag nu først skal frem!

Som det ikke altid var og altid maa blive den bedst lønnede og den mest agressive Del af Arbejderne, der efterhaanden trækker de Efterblivende med fremefter.

Man maa derfor konstatere, at sel vom de fælles Afstemningsregler blev lagt paa det mest demokratiske Grundlag med direkte Stemmeafgivning og Afgørelse ved simpel Majoritet, saa vil de virke som en Bremse paa den samlede Klasses Fremskridt — aldrig modsat!

Men med de Lurendrejerbestemmelser, Afstemningsreglerne indeholder sammenholdt med de praktiske Erfaringer, Arbejderne har høstet ved Afslutningen af de to sidste Konfliktsituationer, virker de som en eneste Forhaanelse mod tænkende Arbejdere.

Vi behøver her kun at nævne den sidste Konfliktsituation, hvor et lille Selskab Ledere i D. A. F. tvinger andre Fag til at bøje sig ind under Arbejdsvilkaar, de lige har forkastet.

Med denne „kompetente" Forsamlings Afgørelse er al faglig Demokrati vrænget om til en grotesk Karrikatur.

At det enkelte Fagforbund bevarer Urafstemningsprincipet betyder intet.

Og det betyder intet, som f. Eks. at Tobaksarbejderne skal bevare Urafstemningen om deres Arbejds- og Lønvilkaar, naar Aksel Olsen og hans Hovedbestyrelse i en Konfliktsituation kan jage dem i Arbejde paa Trods af deres Urafstemning, som han gjorde ved Typografer og Smede sidste Gang.

Arbejdernes Stilling overfor den kommende Generalforsamling i De samv. Fagforbund maa derfor være den, at intet Forbund inden for D. s. F. har Ret til at bruge Afstemning ved „kompetent" Forsamling ved fælles Afstemninger i Konfliktsituationer, men at alm. Urafstemning skal være det fælles Grundlag, hvorpaa alle implicerede Fag deltager i Afstemningen.

Væk med den *„Kompetente"* maa være det Minimumskrav, Arbejderne stiller sig paa i denne Sag.

Og er vore Forbundsledelser fornuftige og virkelig vil Arbejdernes faglige Enhed bevaret frem for alt andet, da gør de sikkert klogt i, at lægge den Klausul paa Forbundene med den „Kompetente", at den afskaffes.

Ellers er vi saa temmelig overbeviste om, at den fælles Afstemning ikke holder en Gang til.

A.

SEXUALKLINIKEN i Frederiksberggade 25. Sexuel Raadgivning, specielt Vejledning i Forebyggelsen mod Svangerskab.
Fast kvindelig Medarbejder.
Alle Hverdage Kl. 10½—12.
Mand & Fred. Aften Kl. 7—8.
J. H. LEUNBACH

Husk den billige Skomager
Blaagaards Plads 19.
laver alt godt, billigt og præcist
Herresaaler.... Kr. 4.50 og 5.00
Damesaaler & Hælø 3.50 og 4.00
Telefon Nora 327 y
Fremvisning af Annoncen giver 10% Rabat
Ærbødigst A. Davidsen.

„Cafe TODE"
Todesgade 6
Pølsekro & Billard

Husum Møllekro
Carl Olsen. **Bella 14**
Frederikssundsvej 350.
Familiehave **Keglebane**

ALLE MODERNE RADIOAPPARATER
sælges paa Ratebetaling. Deres gl. Radio eller Grammofon tages i Bytte.
»Kramolin«, Rosenvængets Allé 8.
Øbro 6016. Øbro 6316.

Til vore Abonnenter

Ræk os en Haand!

Som meddelt i Bladet er der trykt et skandinavisk Bladfondsmærke, som her i Danmark sælges til Fordel for vort Blad „Arbejdet".

Mærket er ikke alene smukt men tillige interessant deri, at Bladhovederne paa Skandinaviens 6 syndikalistiske Blade fotografisk er overført paa Mærket i sort Farve paa rød og hvid Grund.

Som meddelt koster Mærket 50 Øre som „Solidaritet"s gamle Bladfondsmærke.

Da vort Blad endnu absolut ikke kan bære sig økonomisk, men i sin fortsatte Eksistens maa støtte sig til Kammeraters og Læseres Bidrag, retter vi hermed en indtrængende Opfordring til alle Bladets faste Abonnenter om at række os en Haand ved ekstra at købe et Bladfondsmærke nu ved Kvartalsskiftet.

I Haabet om, at vi vil møde Forstaaelse hos Abonnenterne, vil de Kammerater, der har paataget sig Opkrævningen af Abonnement nu ved Kvartalskiftet, have Bladfondsmærket med.

Det er de mange Bække smaa, der bli'r den store Aa!

Til Indsenderne

Meget Stof, baade indsendt og redaktionelt, maa staa over til næste Nummer.

Red.

Mødelisten

Jord & Betonarb. Ekstraordinær Generalforsamling Sønd. 26. September Kl 10 Fm. Enghavej.

Ansvarsh. Red. CHR. CHRISTENSEN
Brdr. Thogersen